

D/III-267

HIT REMÉNY SZERETET.

KERESZTYÉN HALOTTI ÉNEKEK

ÉS

IMÁDSÁGOK.

TEMETKEZÉSI TEENDŐKKEL ÉS SZENTIRÁSI
LECKÉKKEL ELLÁTVÁ

AGOSTAI HITV. EVANGYÉLMIÁK

SZÁMÁRA

IRTA ÉS GYŰJTÖTTE

ELEFÁNT MIHÁL.

Második bővített kiadás.

PEST, 1862.

KIADJA OSTERLÁMM KÁROLY.

Mondá Jézus: Én vagyok a feltámadás és az élet, a ki én
bennem hiszen, ha meghal is él, és valaki él és hiszen
én bennem, soha meg nem hal. *Ján. XI: 25, 26.*

Most megmarad a hit, a remény és a szeretet, ez három:
ezek között pedig legnagyobb a szeretet. *1 Kor.
13: 13.*

Tudakozzátok az irásokat, mert néktek úgy tetszik, hogy
azokban örök életetek vagyon. *Ján. 5: 39.*

Jelentés

az első kiadáshoz.

Jelen könyv kiadásával kívántunk kedveskedni:

1) Azoknak, kik a réginek barátai, számukra a dunántúli énekek legfőbbjeit e gyűjteménybe fogadván, hogy a szokás által megbecsülhetlenné vált édes hangokkal az élet útjain találkozzanak.

2) Azoknak, kik különös előszere-ttel viseltetnek a jóval jelesebb Bellic Jónás-féle és a györi énekek iránt, hogy általok lelkiépülésöket ezentúl is eszközöl-hessék.

3) Azoknak, kik a haladás barátai le-vén, nemcsak a régieket kinyomatni, de ezek számát alkalmi új énekekkel szapo-rítatni ohajtják, melyekben a rímek mellett maga a versmérték is tekintetbe vétessék.

4) Lelkészeknek, hogy beteg híveiket szerinte elkészíthessék a halálhoz, sőt bírjanak a legszükségesebb idézetekkel, imákkal a temetéseknél, mely által egy magyar halotti agenda létesítéséhez egy homokszemmel hozzájárultunk.

5) A tanítóknak, hogy ezen énekösszeg gyengéinek látásánál, az egyházi irodalmat újabbakkal és jobbakkal gazdagítani serénykedjenek; mert Vörösmartiként: „Tétlen a ki áll, vagy elmarad vagy eltípor-tatik.“

Jelentés

a második kiadáshoz.

Jelen könyvecske első megjelenését köszöni tiszt. Masznyik János tiszaföldvári lelkész úrnak, ki buzdításomúl kinyomatására száz pengő forintot áldozott; valamint tápió-szent-mártoni és szelei hitfeleimnek, kik arra tömegesen előfizettek. — Az első kiadás címlapján olvasható eme kitételre: „irták többen“ vonatkozólag megjegyzem, hogy az énekek közül a csillaggal jegyzettek az én dolgozataim; a többiek, kivonatai az egyházunkban országszerte használatban lévő énekes könyveknek. A könyvecske ez után következő részei mind tőlem származnak. A szentirási halotti leczkék azonban főtiszt. dr. Szeberényi János úr halotti könyve szerint, részben általam bővítve osztályoztattak és kiirattak.

Miután most már oly tekintélyes könyvkiadó, mint Osterlamm Károly úr szíves volt a könyvecske ügyét felkarolni és magáévá tenni, engem a második kiadás összeállítására felhívni, sőt annak kivitelét magára vállalni: bizton reménylem, hogy igénytelen, de eddigi jelekből ítélve, nem eredménytelen törekvéseimet, szeretett egyházam, melynek erőmtől kitelhetőleg ezúttal is használni akartam, teljes részvéte és méltánylata fogja követni; hogy ily áldozatteljes kísérletekben mások is meg ne restüljenek, mert: „honus alit artes, omnesque incenduntur ad studia gloria, iacentque ea semper, quae apud quosque improbantur.“ Cicero.

Acsán 1862-dik évben.

Elefánt Mihály.

Előszó.

Hol van a bölcs, ki a soktudásnak
Fényével a síréjt üzze el?
És tanával éltet biztosítson,
Éltet, melynek innen tűnni kell?
Ah a tudás nem hat más világba
Nem hoz fényt akármi nagy a sírba!

Hol van a dús, ki a zord halálnak
Szívét-pénzzel vesztegesse meg?
Hisz a pénz uralma átalános,
A világot rég ő győzte meg.
Dús lehetsz, de mit segít ez rajtad,
Meghalál és kincseid itt hagyta.

Szembeszálltak már királyok vele...
Trónjok áll — ők sírba szálltanak...
Ő az Úr, nem ember, és kegyelmet
Nem ismer a rémes csontalak.
Koldús és király halandó lények
Halállal meg nem mérkőzhetének.

Erőteljes ifjak, mint a fűvek
 Olyanok, mint ingó gyenge nád,
 Egy lehelletére hervadoznak
 S rájuk hozza a sír-éjszakát.
 Meg kell halni! az öreg is érzi,
 Sírhelyét is előre kinézi.

Édes Isten! meg, — ah meg kell halni!
 Árva élet menhelyt nem talál,
 Idvezítő vagy Heródes mindegy,
 Nem törődik ezzel a halál.
 Haldoklás ez élet, és nem élet,
 Ha a halál ő hozzája férhet!

Haldoklás ez élet, — haldoklása
 Itt e földön minden testinek;
 Hát a szellem, a halhatatlan lélek,
 Fel nem ötlük köztünk senkinek?
 Mely a hitnek égi fegyverével
 Megvív győzve sírfejedelmével.

Hit, barátim, a feltámadásnak
 Jézuson valósúlt szent hite,
 Mindenünk a földön és az égben,
 Fényénél derül síréjele:
 A hol Isten s kedvesink mulatnak,
 Hit sugári, magas égbe hatnak.

Hit mutatja hogy van Isten — s élnek
 Isten gyermeki az emberek;
 Hit által lett Jézus ő fiává
 S győzedelmeskedtek ezerek.
 A tudás embernek büszkesége,
 A hit a keresztyén dicsősége.

Ha tudásunk a sír éjelébe
 Nem hat, van hitünk mi felemel
 Az Istennek nagyszerű csudáin
 Túl, oda hol Jézus szálla fel.
 Mi a világ ember szellemének
 Mely sugára ég s föld Istenének?

Oh hiába néztek hát a sírba!
 Mély ürében csak port látok én,
 Ama lélek, mely e porban élve
 Túl emelkedett e föld körén,
 A jó lélek, melyet szerettetek,
 Nincs a sírban, vallja szent hitetek.

Hogy lehetnél sírban ég szülöttje,
 Földet, eget mérő gondolat!
 Hol van az ür, mely befogjon téged
 S kifárassza szárnyalásodat?
 Ha már földön égbe vágyni tudtál,
 Port lerázva oda feljutottál.

Nem nyugalmat, éltet kért fohászod
 Élet útján s a sír szélénél
 S a jó Isten érté vágyódásod
 Nála most már lelked üdvben él;
 S kik siratnak s hívnak vissza téged
 Szinte éltet kérnek sírva néked.

Édes atyánk! életünk, reményünk!
 Éj után ki napvilágot adsz,
 S tél multával a tavaszt teremtéd,
 Kínt s jutalmat ott fen osztogatsz:
 Halld imáját esdő híveidnek,
 Adj nappalt, tavaszt hű gyermekidnek!

Adj örök tavaszt a hervadóknak,
 Mi nem élünk itt csak hervadunk;
 Ámde hisszük — add hitünk megálljon! —
 Hervadás után feltámadunk,
 S feltaláljuk túl a síron őket
 A tőlünk korán elköltözőket. Amen.

Halotti énekek.

Valami Istentől született, meggyőzi a világot, és
a diadalom mely meggyőzte a világot, a mi
hitünk. 1 Ján. 5; 4.

Hit.

*1.

(Mint a szép híves patakra)

1. Halhatatlan szellememnek, Győzedelmes fegyvere! Mellyel síron és halálon, Jézus diadalt nyere, Hit, ha végzem éltemet, S sírnak adom testemet, Légy lelkem vezér-fáklyája, Hogy az ég legyen hazája

2. Már e földön hű vezérem, És védangyalom valál, Vezettél kies ösvényen, Hol várt rám veszély, halál; És ha ért nagy veszteség, Te vigasztalál s az ég: S el nem estem, de megálltam, Benned biztatót találtam.

3. Nem mulóhoz, Istenemhez, Kapcsolod te szívemet, S így vezérlve biztosítod, Síron-

túli léteget. Szebbek mint a csillagok, Mint az Isten oly nagyok, Jézus hitében a népek, Élők ha ég s föld enyésznek.

4. Légyen hála Istenünknek, Bírjuk a szent Bibliát, Jézusunknak, mesterünknek, Idvezítő szent tanát: Élet ő s feltámadás! Ő vezet és senki más Szűk úton nagy célra minket, S megnyugtatja szíveinket.

Yerms 5. Őtet bírva és követve, Elmenésre kész vagyok; Mert ő mondja: eltemetve Nem leszek, feltámadok! E hitért jó Istenem! Áld örökké énekem! Ő köt össze veled minket S visszaadja kedvesinket.

*2.

(E szomorú napon)

1. Mit látok sírokon? Gyászos enyészetet, Kopár föld hantokat, Nyugvó porok felett. Kün jajszavak és hervadás, Ben némaság és rothadás: Ember ez életed.

2. Rakattál várakat, Avagy csak koldulál; Birtál országokat, Vagy éhen meghalál: Ez egyre megy, enyészetet Kell látnod élvek, kín helyett, Ha rád sír éje száll.

3. A piros arcokat, Undok penész lepi, Az izmos tagokat, Sírféreg elnyeli. Nem hat le hold, nem napsugár, Megtörhetlen a síri zár, A nagy éjt őrizi.

4. Mit látok sírokon? Nemcsak enyészetet, Kopár földhantokon Viruló életet. Látom hitemnek bajnokát, Istennek ama Krisztusát, Ki tart ígéretet.

5. Ő mondja: „élek én, S ti éltek én velem“, Mert bennetek lakik, Mennyei szellemem; Ha ég, ha föld is leszakad, Én népem él és megmarad, Mert él még Istenem!

6. Túl minden csillagon, Időn enyészeten, Repülj hát életet Ohajtó szellemem. Ha föld elvész, az ég marad; S az égbe Isten befogad, Kinél van mindenem.

*3.

(Jézus hozzád emelkedünk)

1. Isten, ha sírra gondolok, Előtted arca borulok, Te véghetetlen és örökvaló, Csekély por én és hiábavaló.

2. Körülted üdv és angyalok, Nyomorban én leroskadok. Te élsz, s nem lát határt az életed, Engem sülyeszt a sírba végzeted.

3. De mit búsúljak oly nagyon, Midőn te benned bízhatom? Minek sirassam e kis életet, Midőn szebbel azt felcserélteted?

4. Mit ér, ha ép s erős vagyok? Jó betegség és meghalok. Mit ér, ha az egész világ enyém, A szűk sírba le nem vihetem én.

5. Itt bánt az élet és a sors, Hejh bántani mindenki gyors! S ha a halál rám teszi jégkezét, Fel sem veszem a rossz világ dühét.

6. Síromba nem hat fájdalom, Velem van égi oltalom; S ha az egész világ szakadna rám, Szűm nem remegne s jajt nem szólna szám.

7. Ah! ott alant jó lesz nekem, A földi bajt felejtetem, S az Úr Isten nyujtand segédkezet, A mely onnan egekbe felvezet.

*4.

(Te világnak megváltója)

1. Nincsen a sírban Jézusom, Él ő s én is ő vele. Készen áll vigasztalásom, Engem is megtart neve. Emlékezve nyílt sírjára, És dicső diadalmára, Világtól ha válni kell, Megnyugodva megyek el.

2. Nem volt hol fejét lehajtsa, Ember, élet üldözé, Vitte az Isten tanácsa, Kín és gyötrem közé. S ama végszorongatásban, Bizott mennyei atyjában, S végig hű nem csüggedt És nyert örök életet.

3. Sírban hát nem fog maradni, Már ezen túl senki sem; Éjelen túl fog hasadni, És felébreszt reggelem; Üdvezültek táborába, Istenünknek városába, Felmegyek, mind felmegyünk, Hogy örökké ott legyünk!

*5.

(*Uram beszéded állandó*)

1. Éltem határin megállva Kérdezem: e föld színén, Lelkem égi hatalmával S e testtel mi voltam én? Kerestem-e nagyobb jókat, Mint világgal elmulókat.

2. S bár az elválás szívemnek Fáj, vidít az öntudat, Hogy pályáján életemnek, Tettem hűn parancsodat, Tetszésedre élni vágytam, S Jézusomtól el nem váltam.

3. Éltem határán megállva Kérdezem: e föld színén, Lelkem égi hatalmával S testtel mi leendek én? Mind kettővel elmulandó, Vagy örökké maradandó?

4. Testem mint a mag a földben, Vár dicsőbb megújulást; Lelkem angyalok körében, Ünnepel feltámadást: S látja színről színre őket, A nagy Istent szeretőket.

5. Szép jövője életemnek, Oh emeld fel lelkemet! S díjul annyi küzdelemnek, Add meg egykor üdvemet: Itten nincsen maradásom, Légyen ott örök lakásom!

*6.

(*Keresztyének örvendjete*)

1. Minek eposszem szívemet? Isten vezérli életemet, Ő ismeri sok kínomat, Reá bízhatom sorsomat.

2. Sehol nincs oly ügyefogyott, Kit bánatában elhagyott, S ki már merült, tapasztalá
Hogy az Isten el nem hagyá.

3. Sőt ott van ő, hol vész dörög, S szemekből gyász könnyár csurog, Elüzi a vész rémeit, Száritja sírók könyeit.

4. Ezt érzi sok hívó kebel, S gyászomban én felejtsem el? Ő szikla éltem tengerén, Őtet át ne öleljem én?

5. Az élet zúg, az élet hány, De én nyugszom e kősziklán, Tudom atyám és Istenem, E vészben örül van velem.

6. Ezt tudva lelkem áldjad őt, Ki elhozza a jobb időt, Így enyhítve lesz szűm baján, A bánat és sirás után.

*7.

(E szomorú napon)

1. **T**avasza ha felvirúl És zöld bokor virág, S szép kertté változik A téli zord világ, Azt mondom: ilyen életem, Míg ifjúságom tölthetem, Virágzik minden ág.

2. A nyár megérleli Az ifjú életet, S a sok virágkehely Terem gyümölcsöket: Ép ilyen az én életem! S boldog én ha teremhetem A szép erényeket.

3. Az ősz süvöltve hoz Deret s viharokat; Unalmas egy idő, De lát virágokat: Ilyen az

ember élete, Ki jóban megöszülhete, Még lát jó napokat.

4. Szörnyű a tél — a föld Rideg nagy pusztaság! Nincs élet, dermedt, Fagyos a félvilág. Ilyen az ember élete, Itt a tél s a halál vele, S a síri némaság.

5. A tél ha elrobog, Felváltja új tavasz, Én édes Istenem, Az élet képe az. Ha elzúg a halál szele, Eljő dicső élttem vele, És az örök tavasz.

6. És ott hol új eget s hazát találhatok, S mindent mit elhagyék, Ismét megláthatok És birhatok, lesz életem, Lesz Jézusom, lesz Istenem: Hát ne sirassatok.

* 8.

(A halál harcán nem félek)

1. Világosság! te égi fény, Lelkemnek nappala, Te légy e földön életem Leghűbb őrangyala.

2. Téged elérni nyúltanak Gyermekei karjaim, Ifjúnak, vénnek, általad Enyhültek kínjaim.

3. S tetőled én hogy váljak el, S menjek síromba le, Nem válok, el nem válhatok, Síromnak éjele.

4. Rövid leszen s ha ébredek, Meglátlak égi fény, S örök kéjzönn áradand, Látásodra belém.

5. És ott leszek hol vágyaim Régen mulattanak, Ottan, hol Isten látható, S dicsőült boldogak.

6. Világosságot, üdveket, Atyát és jobb hazát, Kerestem és kívántam én, Nem síri éjszakát.

7. Űzd el egemről, Istenem, A gyászos éjszakát, Tenyészd a fényt, az életet, Kegyed ajándokát.

*9.

(Elmégy kedves gyermek)

1. **K**i bírja lelkemet A kétkedés alól Felmenteni? csendemet Nem lelhetem sehol. Ki bírja egykoron Sírom mohos porát, Szétrázni s felnyitni Koporsóm ajtaját?

2. Ki visz az égbe fel Temetkezés után, Midőn elhervadok S fű nő a holt lakán? Te vagy oh Jézusom, Ki égbe felmenél, Ki égbe vinni fogsz, Atyám s atyád hol él.

3. Ki sírom felnyitod S küldendesz életet, Hogy zengjem onnan is Forró imám neked. Hiszem: örökre nem Leszek temetve már, Hiszem: az égben fenn Öröm tenálad vár.

*10.

(Elmégy kedves gyermek)

1. **N**ehéz dolog alatt Az élet elhalad; S az est homályinál Sok ember sírba száll. Aludni

készülünk, Ha fáradt mindenünk, A nap
enyészetén S az élet éjelén.

2. S ki ma nyugodni ment, Holnap a föld-
be lent Találja enyhelyét, Felejtí szívsebét;
Nem kedvez a halál, A kit előtalál, Jámbor,
gonosz legyen, Nyugodni elmegyén.

3. Boldog, ki míglén él, Jót üzve jót re-
mél, S imádva Istenét, Behunyta két szemét,
S ki megtért jó korán, A vétkezés után, Pa-
radicsomba fent, Jézus ölébe ment.

*11.

(Jézus bágyadtak ereje)

1, **A** halálnak bús szavára, Sápadozom
Istenem, Látom hogy már földi létnek Nem
lehet örvidenem: Légy, oh légy atyám te
nékem Pártfogóm és menedékem.

2. Mint a fáról a virágok Hullanak ha szél
sivít, Hervadandó életemnek Fénye úgy el-
hamvad itt: Légy, oh légy atyám te nékem
Pártfogóm és menedékem.

3. Jó atyám te vagy kegyelmes, Fel hoz-
zád kívánkozom, Nem kesergek nyugalom-
mal, Vég keresztem hordozom: Légy, oh
légy atyám te nékem Pártfogóm és mene-
dékem.

4. Jól tudom, hogy a halálnak Éje már
nem végtelen, S hogy örülni fog az égben

Lelkem egy szebb reggelen, Addig is atyám
te nékem Légy egyetlen menedékem.

12.

(Már búcsút veszek tőled)

1. Az én életem vége Naponként közelget,
De szívem reménysége Mégis nem ér véget:
A halál fájdalmai Csak hamar elmúlnak, S a
mennysország javai Nyomokba újulnak.

2. A jó s kegyes híveknek, A halál bol-
dogság, Mi árthatna lelköknek? Részek a
mennysország; E világi inségek Onnét kizá-
ratnak S minden keserőségek Örökre for-
dulnak.

3. E világi bölcsesség Azt fel nem érheti,
Mely nagy lesz az idvesség, Melyben szem-
lélheti Szemünk az Isten fiát, A ki halálával
Fizette lelkünk díját S áld mennysországaival.

4. Hozzá hogy feljuthatunk, Oh mely nagy
idvesség! Haláltól nem tarthatunk, Mert a
kész nyereség! Ha kedveseink sírnak, Eny-
hítse szívöket: Majd mennybe hozzánk jut-
nak, S ott meglátnak minket.

13.

1. Én dolgom bíztam Istenre, Velem mi
tetszik azt tegye: Itt tovább is ha kell él-
nem, Nem ellenzem, Ő szent akaratja legyen.

2. Időm s óráim mint akarja, Isten énném úgy adja; Hajam szálát számba vette, S úgy rendelte, Hogy csak egy is el ne veszne.

3. Sok itt mi nyomorúságunk, Nyavalyánk, háborúságunk, Rövid éltünk jár nagy bajjal, Búbánattal, Veszéllyel s keserves jajjal.

4. Nincs itt állandó boldogság, Nincs tartós egészség, vígság; Ma virágzunk mint a rózsa, A nyavalya Holnap teszen koporsóba.

5. Ma frisek s erősek vagyunk, Holnap betegek s meghalunk; Elfelejt minket e világ, Ifjú virág, Ki volt fő rend vagy uraság.

6. Oh Jézus Istennek fia! Ki vagy én lelkemnek dija, Oh fogadj be kegyelmedbe, S a mennyekben, Részeltess dicsőségben.

7. Ámen, oh kegyes Istenem, Boldog halált adj énnekem; Segélj hogy végre mindnyájan, Országodba, Mehessünk boldogságodba.

14.

(A halált oh Jézusom)

1. Az Isten tanácsából, Elhagyom nagy készen E világot; mert tudom Jobb életem leszen; Mit búslakodnám tehát! Majd mennyben meglátom Azt, a ki értem magát Adta s hív barátom.

2. Ő hív szenvedésink közt, Minket kegyességgel, S ez irgalmának szava: Jőjjetek készséggel, Valakik terheltetve vagytok a bűnökkel, Nálam megenyhíttetve Legyetek kegyelemmel.

3. E szód légyen énnekem, Uram, inségemben Hathatós erősségem, S halálos ügyemben: Úgy az utolsó harcban, Győzedelmet veszek, S éltemben, halálomban Veled boldog leszek.

4. Ama nagy bizodalom: Halál hol fulánkod? Énnekem nagy oltalom, Midőn szívem bánkód, Hiszem testi halálom Lészen nyereségem, S Istennél megtalálom Mennyben idvességem.

5. Felírtad én nevemet Az élet könyvébe; Mert értem is merültél Kínok örvényébe; Te benned bízik szívem S áldja nagy nevedet; Te vagy s lész nékem hívem: Vedd hozzád lelkeket.

15.

1. Midőn eljő az én órá, A melyben meg kell halnom, Oh Jézus viselj gondot rám, És segélj benned bíznom, S hogy én akkor idvezüljek, Add mindaddig öregbüljek A hitben s kegyességben.

2. Hogyha mégis ijesztenek, Majd engemet bűneim: Lelkemben megenyhítenek, És lesznek örömeim A te halálod s kínjaid, És bátorító szavaid, S így békével halok meg.

3. Tagja vagyok én testednek, E fő vigasztalásom, Kötelét az egyességnek Nem bonthatja halálom; Ha meghalok, neked halok, Örök életet találok Nálad; te vagy megváltóm.

4. Mivel sírból feltámadtál, A földben nem maradok; Felmenteddel vigasztaltál, Haláltól bátor vagyok; A hol te vagy én ott leszek, És veled örökké élek; Azért bátran elmegyek.

5. Elmegyek hozzád Jézusom: Bár föld fedi testemet; Ebben aluszom s megnyugszom, Te felköltesz engemet: Mert általad, Isten fia, A mennynek nyílik ajtaja, Melybe viszed lelkemet.

16.

(Az én időm mint a szép nyár)

1. **U**tas vagyok e világban, Mennyországban Vár örök hazám készen; A testem csak lelkesült por, S viszont a sor Ha rá jő, porrá leszén.

2. Minden nap hoz rám fájdalmat, Hív nyugalmat Szívem sehol nem talál; Majd kár

ér, majd búbanat sért, Majd bűn kísért,
Végre eljő a halál.

3. Uram te látod végemet, Mert testemet
S lelkemet te formáltad: Előbb mint lettek
napjaim, Hajszálaim Mind egyig megszámláltad.

4. Lelkemnek földi társától, Sátorától,
Bizonyos a válása. De csak annak ki Istent
fél, S kegyesen él, Lesz boldog kimúlása.

5. Atyám, hogy meg ne rettenjek, S bátran
menjek A minden test útjára, Adj olyan
szívet mely féljen Téged s éljen Sok lelkeknek
javára.

6. Neked, napjaimnak Ura, Akár búra,
Akár öröme juttatsz: Csendes elmével engedek,
Bár szenvedek, Tudom mindenkor jót adsz.

7. Akármikor ér a halál, Bátran talál,
Fájdalmimnak vet véget; Vigan fogok vele
kezet, Hozzád vezet, S ad örök idvességet.

17.

1. Mikor majd a halálnak Leszek én is
áldozatja, Tetemim jéggé válnak, Megnémúl
nyelvem szózatja, S azok a kik szeretnek,
Végső csókkal illetnek.

2. Akkor, atyám, lelkemet Vedd végetlen
boldogságra, Mutasd meg, hogy engemet

Alkottál még jobb világra; Töröld meg a szemeket, Mellyek öntnek könnyeket.

3. Bár a sír fenekére Száll is testem, nem siratom; Mert tudom hogy végtére Általad feltámasztatom, Te ki mindent megtehetsz, Feltámasztóm is lehetsz.

4. Add a halál fájdalmát Bátran s csendesen szenvedjem, S hűségemnek jutalmát Szent kezeidből elvegyem, Ott hol mint dicsőbb lélek, Örökké szentül élek.

18.

(Uram hallgass meg buzgó kérésemben)

1. Végső órámat el nem kerülhetem, Sebes szárnyakkal elrepül életem, S ha a halál Előt talál, Az igaz bíró elébe vitetem.

2. Óránként ezen célhoz közelítek, Ha elfelejtvén azt, naponként véték, Reménységem Idvességem, Ki lesz holtomban és kire építek?

3. Uram, add bölcsen rendeljem éltemet, Serényen tegyem kötelességemet, Ne érje kár, Ha majd lejár Idöm, halált nem látandó lelkeimet.

4. Kész vagyok mindent tetszésedre tenni, Kész lesz testem is terhétől pihenni, A setét sír, Míg vele bír, S új dicsőségben míg fel fog serkenni.

3. 5. De könyörgök nyújtsd nekem kegyelmedet, Hogy szentnek tartsam minden törvényedet, S kegyességgel És hívséggel, Holtig háláljam hív szeretetedet.

6. Így minden órám örök jót fog szülni, Éltemet nem lesz szükség keserülni, S mikor kivész, Mindenkor kész Leszek, s nem tudok haláltól rémülni.

19.

(*Jézus én bizodalمام*)

1. Mikép a fa-levelek Megszáradván lehullanak, S velek az őszi szelek Tetszéseek szerint játszanak; Így jár testi sátorom, Így széled el majd porom.

2. De nemcsak ez életre Adtad oh atyám éltemet, Felségesb természetre Kihívsz a sírból engemet. Itten van csak szállásom, Mennyben leszen lakásom.

3. Ott a porból kikelvén, Szebb és dicsőbb lesz életem, Gyermekkorom eltelvén, Emberkorra neveltetem; Ott hibáim megszűnnek S nem szolgálok a bűnnek.

4. Ott mostani homálya Keveset látó eszemnek, Nem lészen akadályá Tökéletese-désemnek: Itt hasonlatosságot Látok, ott valóságot.

5. Akkor mennyei sugár Világos fényben láttatja, Hogy ez életben is már Jól bánt velem éltem atyja, S hogy mindenkor szeretett, Bár titkok közt vezetett.

6. Örvendj, lelkem, sorsodnak, E töredékeny fedeled, A test is, melly bajodnak Terhét itt viseli veled, A sírból felköltetik, És megdicsőítetik.

7. Bár itt nincs maradásod, Hittel tekints halálodra, Földi pályafutásod Után jutsz dicső célodra. Csak élj feddhetetlenül, Örülsz ott végetlenül.

20.

(Jézus bágyadtak ereje)

1. Uram beszéded állandó, Ha meghalok is élek; Csak a gyarló test halandó, Halhatatlan a lélek; Örökkétartó jutalmam Lesz mennyben, ez bizodalمام.

2. Itt a magot búval vetem, Gyakran könnyet hullatok, De lesz egy dicsőbb életem, S akkor vígan aratok, Megszűnik minden siralmam, Nem csüggedez bizodalمام.

3. Itt örömöm néked élni S vinni könnyű terhedet, S ha majd a gonoszok félni Fogják ítéletedet; Akkor nékem lesz oltalmam S pártfogóm, ez bizodalمام.

4. Testem légy földdé s porrá bár, Te is megdicsőülsz még, A sír csak kis ideig zár,

S örök hazád lesz az ég; E hiten épül nyugalmam, Mely nagy jó e bizodalمام.

5. Jézus te ki feltámadtál, E jót néked hálálom, Reményt ez iránt te adtál, Hogy a halál csak álom; Te általad aggodalmam Megszűnván, van bizodalمام.

6. Erősíts, uram, hitemben, Oh tapasztaltasd velem, Halállal küzködésemben, Hogy e hit nagy kegyelem. Ha te léssz eröm s oltalmam, Boldoggá tesz bizodalمام.

21.

(Bízzad minden útadat)

1. Uram, nagy ítéleted Készen vár bennünket, Akkor szent fontba veted Földi életünket; Az emberek fiait Elődbe állatod, S a szíveknek titkait Kinyilatkoztatod.

2. A hitlen bár nevesse E hitem cikkelyét, Add, hogy lelkem megvesse Csúfját és mételeyét; Lelkiismeretemet S szent igédet nézem, Reményem s félelmemet A szerint intézzem.

3. A bűnösök átkodat El nem kerülhetik, Akkor igazságodat Mindenek hirdetik, Igaz birói széked Előtt megjelennek, S a ki mint szolgált neked, Megfizetsz mindennek.

4. Oh add, míg tart életem, Kedvedben maradjon Jó lelkiismeretem S vigasztalást ad-

jon; Előtted a jó erkölcs Szent ösvényét járjam, S az ítéletet mint bölcs Keresztyén úgy várjam.

22.

(Ki csak Istenre dolgát hagyja)

1. Fogyton fogy napjaim summája, Ki tudja hol ér a halál? Melly boldog, kit végső órája, Józanon s vigyázva talál, Annak csendes kimúlása S könnyű léssen számadása.

2. Reggel ragyog a rózsa fénye, S estve gyakran elhervad már; Illyen szívünk földi reménye, Ma vigadunk, holnap sír zár: Mint a nyíl repül életed Ember, s mégis vesztegeted.

3. Ne kedveld a világ lármáját, Nincs itt örökös lakásod; Keresd lelked dicsőbb hazáját, Mennybe legyen ohajtásod: Az idők gyorsan változnak S örökkévalókat hoznak.

4. Ne halogasd semmi tisztedet, Ma tedd a mit szükség tenned; Holnap talán éred végedet, S a számadásra kell menned: Ez órában minden jót vélsz, A másokban talán nem élsz.

5. Hozzád térek oh élet atyja, Míg még kegyelmet várhatok, Szívemben lesz ígéd szózatja, E szép szózat: vigyázzatok! Így muljak ki hirtelen bár, Mindenkor boldog öröm vár.

23.

(Jézus én bizodalمام)

1. Jézus él! már halálom Szívemet nem rettegteti, Nem egyéb ez csak álom, Lelkemet sír nem temeti. Jézus él, én is élek, Mint halhatatlan lélek.

2. Jézus él, bár rothadni Kell testemnek föld gyomrában, Új életre virradni Fogok én dicsőbb formában. A ki Jézusához hív, A halállal bátran vív.

3. Jézus él, már föld téged Csendes szívvel elhagyhatunk, Bár becses is szépséged, Még becsesebbet várhatunk; Új ég, föld lesz, s egészen Szent s boldog sorsunk lészen.

4. Jézus él, ne sírjatok Ha elválnak kedveseink, Jézus mondja: bízzatok, Meglátják egymást lelkeink, S végetlen boldogságban Vigadnak mennyországban.

Szeretet.

Ha szeretet nincs bennem, semmi vagyok. A szeretet soha ol nem fogy. 1 Kor. 13: 2, 8.

Uj parancsolatot adok nektek, hogy egymást szeressétek: a mint én szerettelek titeket, úgy szeressétek ti is egymást.

Erről ismerik meg mindenek, hogy az én tanítványim vagytok, ha egymást szereténditek. Ján. 13: 34.

A ki nem szereti az ő atyjafiát, nem ismeri az Istent; mert Isten a szeretet. Ján. 4: 8.

Nincsen senkiben nagyobb szeretet annál, mint ha valaki az ő életét adja az ő barátiért. Ján. 15: 13.

Házások felett.

*24.

(*Világoknak alkotója*)

Te világ

1. **B**oldog ki szeret s szeretve Tölti élte napjait, S emberekkel jót mivelve Befejezte gondjait; Mert bár őt is végórája Eléri s a sír homálya Elborítja, elnyeli, De a hála élteni.

2. A szeretet híven örzi Elmulandó életét, És ha végét jöni érzi, Sírva fogja bé szemét; S ő elalszik lágy ölében, Mint a gyermek bölcsőjében, Túl a síron is kezét Nyújt neki a szeretet.

3. A szeretetlen kizárja Mennysországból önmagát, Nincs földön égben barátja, Ki megáldaná porát: Nem tett jót emberfelével, Nem sokat gondolt lelkével; Rosz szívének rabja volt, Mint bolond, hajh! úgy megholt.

4. Oh ne engedd szeretetnek Istene ez életem, Aljas szenvedélyeseknek Nyomdokán eltöltenem! Ember, emberek javára Éljek Jézus példájára, S mint ő úgy mehessek el, Hol örül övéivel.

*25.

(Mint a szép híves patakra)

1. **M**ajd ha a halál hatalma Eloltandja életemet, Láthatólag s széjjel tépi Házassági frigyemet; Akkor édes Istenem, Ne hagyd elfelejtenem, Hogy e frigy felbonthatatlan S a szeretet halhatatlan.

2. Árváimnak, özvegyemnek Atyja légy és Istene! Ők siratnak, ők szeretnek, Ők szívemnek mindene! Őket itt, ha tudhatom Szent kezedben, s birhatom Más világon, lesz nyugalmam Síromban s égben jutalmam.

3. Láttam itt a rosznak, jónak Egy rendeltetés jutott, Boldog csak azonban az, ki Végig cél felé futott, S feláldozva életét, Megtalálta Istenét, És szolgálva családjának Él az emberek javának.

4. Áldott légy tehát a sírban Elfelejtethlen anyánk (atyánk), Bocsásd meg, ha nem fizettük Meg, mivel rég tartozánk! Gyászunk és siralmaink Legyenek tolmácsaink, Hogy bevallva sok hibánkat, Hűn szeretjük jó anyánkat (atyánkat).

5. Értünk haltál meg, javunkért Folyt le drága életed. Jó napon, zúgó viharban Őrködött szereteted, Mint az Isten angyala Felettünk, s kies vala Életünknek virradása S lesz a sírban elnyugvása.

6. Te bölcsőnkben és mi híven Végharcodban ápolánk, Azt kívántuk végfohászban Éljen örökké jó anyánk (atyánk), S hogy javunkra élte itt, Birjad az ég üdveit, S Istenünknek ülj jobbjára S birhass minket valahára.

*26.

(Jézus szenvedéséről)

1. Itt hagyod lakásodat, Melly volt kis világod, A mellyben családodat Ápolta jóságod; Fájt szíved, mert érezéd Itt a gyászos óra, Melly elhervadt testedet Hívja nyugovóra.

2. Folytak égő könnyeid / Kínjaid helyére, És ajánltad kedvesid Istened kezébe, S az Isten meghallgatá Hosszú végfohászkod, Kínjaid elaltatá S őrzi bús családod.

3. Szeretnek Istene Nyugtasd sziveinket,
A midőn sír éjele Fedi feleinket. Taníts élni
ő velek Túl e mindenségen, Ott a szerető
szívek Egyesületében.

4. Mert nem árva, nem szegény, A ki hí-
ven érez, Kit szeretet, hit s remény Kapcsol
önfeléhez; Könnyeit letörli az Bizva Istenében,
Tudja hogy örök tavasz Vár reá egében.

*27.

(E szomorú napon)

1. Oh élet! szomorúk Tünékeny napjaid,
Felette keserők sok csalódásaid; Benned
öröm s jó elmuló, Mind, ah! minden elher-
vadó, S maradók kínjaid.

2. Gazdag valék nagyon, Ölelt nőm s
gyermekem, Most kínos bánaton Kivül nincs
egyebem. Hervasztja dúlja szívemet, Örvény-
be húzza lelkemet, Szünetlen könyezem.

3. S e köny, ha elapad, Jövend-e oly
napom, A mellynek reggelén Szerettim látha-
tom, Vagy sírni kell remény nélkül, Míg a
halál nem könyörül Az árva vándoron.

4. Atyám jó Istenem Üzd el ez éjszakát!
Mennyei védelem Óvd a családapát! Te kivü-
led oh kegyes ég Nincsen sehol sem mene-
dék, Tiéd a föld s az ég.

Te óvd meg az anyát

*28.

(Világoknak alkotója)

1. **N**em szerethet senki minket Annyira mint Jézusunk! Megtanítá lelkeinket, Hogy atyjánál van lakunk. Sőt élt mindenek javára, S értünk jutott keresztfára; Szenvedett, elvérezett, Feltámadt s nyert életet.

2. **Ő** legyen tehát vezérem Életem bús nappalán, Áradozván könyvezésem Hitvesemnek hűlt porán; Mert, ha ő szenvedve élni, S annyi kínban jót remélni Tudott, én is azt teszem, Mert keresztyén a nevem.

3. Nekem úgy is kell nyomában Járnom holtig itt alatt, S bíznom azon szavában, Hogy élek, ha síri hant Elföd, véle s kedvesimmal, Vágyaimmal, reményimmal: S oly tökélyre juthatok, Mint ő és az angyalok.

4. Sírva bár, de bízva benned Átadom hát hitvesem, Mint te adtad úgy elvenned Őt szabad volt Istenem. Hisz tiéd volt s tiéd léssen, Boldog hogy tiéd egészen. Boldog ő s én is vagyok, Birhatom ha meghalok.

*29.

(Jézus én bizodalمام)

1. **Jó** anyánk (atyánk) te halva vagy, Halva árva magzatidnak; Búsulásunk vajmi nagy,

Könyűink szülönkre hullnak: A ki látja könyeink, Érti mély keserveink.

2. Oh ti boldog gyermekek, Kik anya (atya) ölén pihentek, Öt ölelve lelketek, Szent örömdalt zeng egeknek — Árva sírva énekel S hervadoz reményivel.

3. Ah! ki lesz nekünk anyánk (atyánk), Ha a sír takar be téged, Ki fog hűn vigyázni ránk? Ha nem él itt, csak a képed? Jaj nekünk, ha árva sír, Nem enyhíti földi ir.

4. „Fenn atyát keressetek“ A rokon kebel vigasztal. „Gyermekek figyeljete, Nála él öröm, bú elhal, A ki bízza rá magát, Az talál atyát, anyát.“

5. Oh fogadj kezedbe hát Istenünk nagy bánatunkban; Mert te majdan adsz anyát (atyát) Az öröklő fény honában. Légy magad őrangyalunk, Míg élünk s ha meghalunk.

Özvegyek felett.

*30.

(Jézus bágyadtak ereje)

1. Nem rettegek sírhalomnak Általadni testemet: Örülök e nyugalomnak! Isten látja lelkemet: Tudom eljövén halálom, Életpárom megtalálom.

2. Pusstaság volt özvegységem, Könnyeim gyász-élvezet; Két barátim, reménységem És a hív emlékezet. Vélek járva, habár sírtam, Hitvesem bírhatni bíztam.

3. Bíztam eljutok hozzája, Mert szívemből szerettem őt — Lesz atyámnak gondja rája, Visszaadja nékem őt: Ő nélküle sem remélni, Sem égben nem üdvem élni.

4. Kérlek Istenem vezéreljed Hitvesemhez lelkemet, Boldogságomat neveljed, Megmentvén jobb részemet: Hogy legyen örök lakásom Nála, végezvén futásom.

*31.

(Elmégy kedves gyermek)

1. **F**orrón szerettelek Jéghideg hitvesem, Ki gyászos ágyadon Pihensz oly édesen, Hogy földi zaj nem hív Életre tégedet, Nem hatja jajgatás Meg, elhült szívedet.

2. Forrón szeretlek és Szeretni foglak én, Míg Isten hordoz itt E muló földszinén; Szeretni — sír üreg, Ha elnyel engemet, Az égben sem hagyom El én hitvesemet.

3. Sőt ott ohajtalak Ölelni tégedet, Hol háborítlanul Bírhatlak, üdvemet. Elmégy egyetlenem, Lelkem mégyen veled, Az égben szívemet Magaddal emeled.

4. Te élsz s el nem felejtisz — Oh boldog özvegy én! Vagy hű őrangyalom Az élet tengerén, Örök csillag gyanánt Utamra néz szemed, S ha bánat elborít, Látlak hitvesemet.

5. S az édes látomány, A hol te vagy felem, Az égbe visz, a hol Áll készen lakhelyem; S le törölöm könyeim — Örömben élhetek; Mert porhadás után Hozzád repülhetek.

*32.

(Te világnak megváltója)

1. Ne mondjátok, hogy pihenni Mentem, élni vágyok én! Élnem kell és fogok élni Túl a sírnak éjelen! Az biztat, ki meghalt értem, A kit élve, halva kértem: Hogy vigyen, ha eltemet Sírom, égbe engemet.

2. Teljesülve kívánságom, S ezért áldlak Istenem, Befejezve boldogságom, Bírlak édes hitvesem. A menny ajtaja kitérve, Sem én sem te nem vagy árva, Semmi már nem szomorít, A szeretet boldogít.

3. Hogy szeretet, hit, reménnyel, Három angyal és rokon, Istenített érzeménnyel Látom túl a sírokon. Vélek sírtam és örültem És hazámba felrepültem; S bár itt eltemettetem, Feltaláltam életem.

4. Így érzett egész halálig, Meggyászolt rokonfelünk. Így érez, midőn elválnak S szere-

tetben él velünk. Elválasztva testiképen,
Összefűzve lelkiképen Élünk földön és halunk
S halhatatlanok vagyunk.

*33.

(Világoknak alkotója)

1. **Á**ldom Istenem, elértem Életem azon
szakát, Mellyben semmimet sem féltém, Bír-
ván az élet javát; Mert Isten kezébe estem,
És elértem, mit kerestem: Békét s életet
nyerék, Enyim Isten, üdv s az ég.

2. A míg éltem gyarló testben, Minden
baj, veszély talált, S a mióta sírba estem,
Nevetem a zord halált. A leggyávább ember
bántott, Most meggyőztem a világot, Isten
kezében vagyok És megvédnek angyalok.

3. Kedvesim hát mit sirattok, Kiküzdöttet
engemet, A kik itt alant maradtok, Hol be-
tegség eltemet; Sem a sors, sem ellenségem,
Sem a sír nem árthat nékem; Mert atyátok
s én atyám Velem van s vigyáz reám.

4. A találkozás reménye Fenn ragyog a
síromon, Éleszt s biztat égi fénye Lelkem
Istennel rokon; Hogy nem sírban elmerülni,
De az égben egyesülni Fogok vele s véletek,
Hát ne keseregjeteK.

Gyermekszülésben meghaltak felett.

*34.

(*Jézus én bizodalمام*)

1. **H**ogy megszülte gyermekét Nagy zokogva megölelte, Láttá fogyni életét, És ez kínjait nevelte: Gyermekétől elszakadt S fog aludni föld alatt.

2. Fog aludni — kisdede Sírni, sírni fog utána, Nem ismerte — érzete Vonja titkosan utána, Ápolják gondos kezek, Ám nem édesek ezek.

3. Már előre hogy örült Ez egyetlen gyermekének S életébe bár került, Üdve volt ő életének — Ő volt égi angyala — Átölelte s meghala.

4. Átölelte — s ez elég Volt a szerető anyának, Mert ő tudta, hogy az ég Lesz házája angyalának, S azon hitben hogy övé Lesz, vegyült a por közé.

5. E hite, jó Istenem! Légyen egyetlen jutalma, Hadd ölelje édesen, Ki volt üdve és siralma, Itt kevesig volt övé, Légyen égben örökké.

Szüléskor meghalt anya és gyermek felett.

*35.

(A halál harcán nem félek)

1. **K**i alszik itt oly édesen A nap sugárinál? Kinek zokog keservesen, E nép, porainál?

2. Egy anya s gyermek alszik itt Az élet alkonyán, Eltöltvén élte napjait Egyszerre, s oly korán.

3. Ezért epesztí fájdalom A férjnek hű szivét, Ezért terül el siralom, Körünkben szertesztét.

4. Az örömnép gyászt hozott, Halált s nem életet, Az anya éltet áldozott És nyert enyészetet.

5. De ott, hová most költözik S gyermeke elmegyén, Hisszük új fénybe öltözik, Kérjük hogy úgy legyen!

6. A férj is kéri, lángoló Fohásza égre kél. Isten! te szent kegyes való, Add meg a mit remél.

7. Oh add meg annak, Istenünk, Ki annyit áldozott, Ott, hol örök lesz életünk, Legyen jutalmazott.

Egy házaspár felett.

*36.

(*Jézus bágyadtak ereje*)

1. **Mit** az Isten összefűzött, A halál nem bontja szét. Minekünk nagy célt kitűzött Hűn keresni szent egét, Hitet és reményt javunkra Vezérül adott útunkra.

2. S ők vezették szeretettel E házas párt élten át, Midőn sírtak enyhülettel, Szüntették szívök baját; És midőn innen elváltak, Általok vigaszt találtak.

3. Hűség te valál szívöknek, Míg e földön lángola, Terhes útján életöknek Boldogító nappala; S a mily híven együtt éltek, Együtt a sír-partra értek.

4. Igy jutottak ritka végre És dicső volt alkonyok, Nem keserves özvegységre, Vég-hetetlen boldogok! Együtt mennek sír ölébe, Együtt az egek egébe.

5. Isten, a ki hűn kísérte, Vegye most kezünk ből át; Hogy így éltek haltak érte, Áldjuk őt a jó atyát, S kérjük: adjon ilyen véget Jóknak s örök dicsőséget.

Ifjak s középkorúak felett.

*37.

(Keresztyének örvendjete)

1. Ifjúságban ha meghalok, S mindent mi kedves itt hagyok — A sírba vetem ágyamat S ott megtalálom nyugtomat.

2. Az Isten hí, őt követem, Bár e világot szeretem, Ő volt atyám e földön itt, Síromban is ő boldogít.

3. Szülőim, Isten veletek, Oh ne repedjen szívetek, Szerettetek nagyon, tudom, Siratjátok ifjúságom.

4. Nem ér itt engem semmi baj, Nem hat szívemre földi baj, És melly elvisz a zord halál, Az égben már rám nem talál.

5. A mily híven ápoltatok, Itten oly üdvre várhatok; Mert, kik szülők szerettének, Azt az Isten is áldja meg.

6. Isten véletek társaim, Járjatok Isten útain, Mindent ő tőle várjatok, Csak ő segíthet rajtatok.

7. A mit akar, csak ő tehet, Az egekbe csak ő vihet — Táplál ha életben vagyunk, És boldogít ha meghalunk.

38.

(Ki csak Istenre dolgát hagyja)

1. **K**i tudja, melly közel végórám? Foly az idő, jó a halál! Végső napom mikor virrad rám, Mellyen a sors engem talál? Oh Isten én idvességem, Add légyen akkor jó végem.

2. Melly könnyen változik életünk, Csak egy rövid nap folytában, Halál les-törébe eshetünk Csak egy véletlen órában, Oh Isten én idvességem stb.

3. Taníts meggondolnom végemet, Hogy setét sírba kell szállnom; Ne halasszam megtérésemet, Ma segélj büntől megválnom; Oh Isten stb.

4. Add, vegyem jó rendbe házamat, Hogy halálom kárt ne tégyen, S ha hívsz, így biztassam magamat, Mint akarod mind úgy légyen: Oh Isten stb.

5. Tedd a mennyet nékem édessé, Keserűvé a világot, Nagygyá, dicsővé, felségessé Az örökkévalóságot: Oh Isten stb.

6. Töröld el sokféle vétkeket Atyám, Jézus érdemével, Tisztítsd rútságából szívemet, Így bocsáss el majd békével: Oh Isten stb.

7. Jézusommal már egyesültem, Régen a szent keresztségben, Azóta gyakran részesültem A szent.oltári szentségben: Oh Isten stb.

8. Néked élek és néked halok Életemben
s halálomban, A dicsőült lelkek, angyalok
Készen várnak kimúltomban: Oh Isten én id-
vességem, Add légyen ily boldog végem.

39.

(*Teremtő Istenünk*)

1. **T**i földi vándorok! Elmulandó porok!
Szemléljétek S érezzétek, Melly változandó
sorsotok, Melly közel holtotok.

2. Kik élet virágát S napok hosszúságát
Képzelitek, Reménylitek, E holtról példát
vehettek, Mire építhettek.

3. Szép s ifjú létetek, Erős termetetek,
Sok kincsetek, Nagy nemetek, S akármelly
elsőségeitek, Itt nem védelmetek.

4. Mint a kinyílt virág, S zöldelő gyenge
ág, Nap hevétől S dér mérgétől Menten szí-
nében változik, Lecsügg s hevadozik:

5. Így lesz végestetek, Így indul testetek
Hervadásnak S rothadásnak, Mivel mérgével
meghatja Halál fuvalatja.

6. Hát míg tart éltetek, S eszmélhet lel-
ketek, Szemléljétek S képzeljétek Gyakorta
végórátokat, Porrá válástokat.

7. Testetek erejét, Kegyelem idejét Fes-
lettségre S több vétségre Vakmerőn ne for-
dítátok, Ne tékozzátok.

8. Vétkes tetteket, Mellyel Istenteket Bántottátok, Elhagyjátok, Teljes szívből útáljátok S jóval felváltsátok.

9. Igy Istennek élvén S büntől folyvást félvén, Mit félnétek S rettegnétek Halál setétes völgyétől, Emésztő mérgétől.

10. Minden állapotban, Minden pillanatban Boldogságra, Mennyországra Juttat elköltözéstek, Dicsőül lelketek.

40.

(Krisztus te vagy életem)

1. **T**estem bátran levetem, Ha majd eljő végem, Mert a Krisztus életem, S halál nyereségem.

2. Nem félek bár setét sír Rettentse szívemet, Oh az Úr azzal is bír S megtartja életemet.

3. Ha ma jönne Istenem Szent parancsolatja, Szabadon teljék bennem Szent s jó akarátja.

4. Életem szép virága, Ámbár porrá váljon, S kellemim gazdagsága Rothadásra szálljon:

5. Még jobb életet várok, Melly többé el nem vesz, Megújult testemben járok, Mely halhatatlan lesz.

41.

(Csak halandó s elmulandó)

1. **M**ely hirtelen, reménytelen Telnek esztendeink! De a kik kegyesen élnek, Azok a sírtól nem félnek, Boldogabb éltet remélnek.

2. Hogy jót tegyünk, s áldást vegyünk, Azért van életünk; Istennek kell azt szentelnünk, Benne minden jót mivelnünk S adóját vígan tisztelnünk.

3. Ha kész szívvel s víg elmével Az Istent tiszteljük, Eltávoztat minden gonoszt, S mikor az élettől megfoszt, Végetlen örömeket oszt.

4. A kegyes szív, mely végig hív, Örök életet nyer; Vígan várja végóráját, Mert ha itt végzi pályáját, Mennyben találja hazáját.

5. Ez órára valahára Én is majd eljutok, S véghetetlen boldogságban Részesülök mennyországban, Megdicsőült társaságban.

42.

(Jézus bágyadtak ereje)

1. **A** sírt el nem kerülhetem, Testem hamar romlandó; E földi rövid életem, Mint az árnyék mulandó, S ha egyszer itt időm lejár, Rám örökkévalóság vár.

2. Minden nap, sőt minden óra, A sírhoz közelebb tesz, Ha nem veszem gondolóra, A mi akkor jómra lesz, Jaj! vigasztalást hol lelek, Ha bírám elébe kelek?

3. Add, Uram, teljes éltemet Csak tenéked szenteljem, S minden cselekedetemet Tetszésedre rendeljem; Úgy nem retteget a halál, Akárhon és mikép talál.

4. Ha szent hűséggel igyekszem Minden tisztemet tenni, S akaratodat cselekszem, Jutalmat fogok venni: Szívem hát bizvást s bátran vív, Midőn a halál harcra hív.

5. Csak add nékem kegyelmedet, Lelkesíts buzgósággal, Hogy járhassam ösvényedet Szent állhatatossággal, Kövessem végig tisztemet, Mellyre te hívtál engemet.

6. Így éltem egész folytában Gyűjtök égi kincseket, Már itt sem élek hiában, Elvégzek mindeneket, A miket itten bíztál rám, S többet várok tőled, atyám.

43.

(Utazó vagyok e világban)

1. **P**or vagy ember s földdé leszel, Elenyészel S ma vagy holnap sírba szállsz. Elmúlnak tested hívsági S e világi Örömeidtől elváltsz.

2. Szépség, gazdagság, kedvesség, Nagy tisztesség A sírhoz sem kísérek, Vagy ha szinte sok kincsekkel Temetnek el, Ezek akkor mit érnek?

3. Csak a szép lélek s kegyes szív, Melly végig hív Lesz állandó igaz kincs! Majd ha már mindenünk elvesz, E mienk lesz, Ennek változása nincs.

4. Légy hát lelkem bölcs, szeressed És keressed Az örökkévalókat. Uram te nyújts okosságot S buzgóságot, Hogy gyűjtsek ily nagy jókat.

44.

(Jézus én bizodalمام)

1. Foly az idő s a sírhoz Minden óra közelebb ejt; A holnap reám mit hoz, A jövődők éje mit rejt, Nem tudod oh halandó: Késszülj, mert vagy mulandó.

2. Úgy élj, hogy végső órád Ne illesse keserűség; Valamit a világ ad, Minden földi gyönyörűség A halálban eltűnik, Tied lenni megszűnik.

3. Csak a jót szerető szív, Mely gyűlöl minden vétséget S Istenéhez végig hív, Csak ez adhat boldog véget, Ez kívánván újulni, Tud csendesén kimúlni.

4. Ha végső szükségedben Bucsúzó könyek hullnak rád: Akkor e hit szívedben Erősít s vigasztalást ad, Fájdalmidat enyhíti, A halált édesíti.

5. Bízd halálod óráját Istenre, s kövesd buzgóbban Jézusod szép példáját, Gyarapodjál minden jóban, Tudj mindig készen lenni, Élted vígan letenni.

6. Örvendezz a reményben, Mond ezt: tudom kiben hiszek; S tudom e test új fényben Feltámad, mellyet leteszek. Ő ki közbenjáróm lett A halálon erőt vett.

7. Járulj gyakran lélekben A sírhoz, melly egykor bezár; Mond: e setét rejtekben Engemet is rothadás vár; Uram! adj bölcseséget, Hogy érjek boldog véget.

Jegyben járok felett.

*45.

(Jézus én bizodalمام)

1. **H**ogy sajátod mindenem, Isten! lelke szent hitemnek. Tégy miként tetszik velem, Ámde adj vigaszt szívemnek, Melly szeretve egyesült S most bánatban elmerült.

2. Enyim volt a nagy világ Kincse, üdve, ékessége — Most kietlen pusztaság — Oda ő s mindennek vége! Sír takarja hívemet, Árván hagyja szívemet.

3. Már csak néma sírhalom, Jegyesem magán lakása Sajátom, s a siralom Napom nyugta viradása. Koldús vagyok s félhalott Lelkem, lelke itt hagyott.

4. Csillagként melly elmerül A viharnek fellegébe, Tiszta lelke elrepül Síron át Isten egébe. Jézusom légy csillagom Ha e földet itt hagyom!

5. Hogy sajátod mindenem, Isten! lelke szent hitemnek, Tégy miként tetszik velem, Csak őt vissza add szívemnek! Mert hol ő ott van az ég, Ott te, s ennyi üdv elég!

Szerencsétlenül kimúltak felett.

* 46.

(Ki csak dolgát Istenre hagyja)

1. Istenünk légyen akaratom, Úgy a földön, mint az égben, Mellyel éltünket igazgatom Mérhetetlen messzeségben: Taníts rajta megnyugodni, Soha meg nem tántorodni.

2. Hirtelen veszély ha, vagy halál Ér, s reményink sírba szállnak, Ha beáll keserves gyászolás Mély nyomán a zord halálnak: Oh ne engedj zúgolódni, Taníts rajta megúgyodni.

3. Zúgolódás töled elvezet És feldúlja szíveinket, Pusztító viharoként eltemet Mindent

s bántja lelkeinket: Oh taníts hát megnyugodni Istenünk, ha kell zokogni.

4. Hogy megálljak rendületlenül Ha az elválás órája Kedvesemnek üt véletlenül, S ráborúl a sír homálya: Taníts Jézusként zokogni S tetszésseden megnyugodni.

Gyermekek felett.

*47.

(Uram nagy ítéleted, v. Jézus szenvedésedről)

1. Megingattam éltedet A midőn születtem, S most idadnád lelkedet S meghalnál helyettem, Kedves édes jó anyám! Oh ne sírj, hisz élek, Mit szerettél, azt atyám Élteti, mert lélek.

2. Átölellek áldalak Zokogó atyámmal, Míg az elnémúlt ajak Nem vegyül porával, Oly nagyon szerettelek, Hogy nehéz elválni; Ámde Isten veletek, Kell a sírba szállni!

3. Ahhoz a ki szeretett Atyám és atyátok, Sietek enyhületet Kérni titeátok — Ő vesz által engemet És visz Jézusomhoz, Ki vezérli lelkemet Örökkévalókhöz.

4. Nála várlak édesim, Készen áll lakások, Könnyít^{és}etek kérelmeim Hozzám feljutástok; Égben is csak veletek Lenni kívánsá-

gom, Jőjjetek, oh jőjjetek Látni boldogságom.

*48.

(Kérlek téged Istenemet)

1. **A** ki bízik Istenében, Nem merül el keservében, De tekintve nagy céljára, Még a bű is lesz javára.

2. Nem a sírnak, az atyának Adja testét magzatjának, Kinek gondja mindenekre, A lelkekre és testekre.

3. Az emberek hajaszála, Jézusunkként számba nála, Hogy ne volna gyermekünkre Gondja legbecsesb kincsünkre.

4. Ki a liljomot ruházza, Kinek az ég örök háza, Tudom hogy vigyáz reája, S gyermekemnek él javára.

5. Ő bajomban menedékem S egykor viszszaadja nékem Azt, ki sírban el van zárva, A ki nélkül éltem árva.

6. Hol a kincsem, ott a szívem, Megyek hát utána híven, Megyek útján gyermekemnek, Jobb felemnek én lelkemnek.

7. És te Isten, légy vezérem, Míg e céomat elérem, Hogy elhozván végórámat, Fel lehessen őt te nálad.

*49.

(Jézus szenvedéséről)

1. Ültetém virágomat A földnek porába,
És éltem világomat Véle boldogságba; Éle-
tem szép kert vala, Benne nappal éjjel, Mint
az Isten angyala Találkoztam élvvel.

2. Ámde egem elborúlt Istenem szavára,
S szép virágom halva hullt A földnek porára;
Folytak égő könnyeim, Beállt búsulásom,
Meggyültek keserveim S nincs vigasztalásom.

3. Istenem, te vetted át Ez ékes virágot,
S adtál neki új hazát S szelíd napvilágot,
Mert habár itt jövevény, Nálad ég lakója,
Nem mulandó tünemény, Halhatlan valója.

4. Az égből leszármazott Csak égben vi-
rúlhat, Hol halál, mely vést hozott, Ő hoz-
zá nem nyúlhat: Szép virágom gyermekem,
Oh virúlj hát égben, Túl e földi vészekén
Istenünk kezében.

*50.

(Zengd lelkem ez új reggelt)

1. Oh mikép bocsássalak Sírba, és hogy
hagyjalak Elenyészni gyermekem, Egyetlen
javam nekem.

Reverem

2. Virúltál szülőd ölén: Nyugodjál édes kezén, S majd mélyen a föld alatt Város elporlásodat.

3. Oh hideg a föld neked, És kemény ágyat vetett Édesemnek a halál, Bús harang zugásinál.

4. Szívem ezért fáj s eped, Ily szeretett gyermeket Hogy hagyjam enyészni el, Életem reményivel?

5. Úgy hagyom, hogy elhiszem, Miről Jézusom teszen Bizonyossá engemet, Meglelem gyermekemet.

6. Mennyországba felvevé, Angyalok közé tevé; Angyalok között nekem, Élsz szeretett gyermekem.

7. Hiszem, hogy Isten vezet Mindent, s nyújt segédkezet Annak, ki ártatlanúl Élt, s áldatva sírba hull.

*51.

(Krisztus te vagy életem)

1. Isten, élők Istene! Kifogyhatlan élet! Boldog e föld embere, Hogy éltet remélhet! /

2. Valamerre néz szemem, Mindenütt azt látja, Hogy a föld, ég s mindenem Az Isten sajátja.

3. Nem halál hát, én atyám, Nem a sír lakásom, Éltem csak örök hazám Felé vándorlásom.

4. És a kik elhunynak itt, Nem a sírba mennek, Angyalok az istenit Égbe vinni jönnek.

5. Bár siratlak gyermekem, S nagy a búsulásom, E hit biztat, hogy nekem Lesz vigasztalásom.

6. Hogy téged én Istenem Adott és kezevel Őriz ottan, hova nem Hat a sír éjével.

7. Nem szereti úgy fiát Senki, mint ő minket: Adjuk hát nyugodtan át Neki gyermekinket.

*52.

(A nap immár elenyészett)

1. Volt gyermekem szerelmetes | A földön angyalom, | Míg birhatám örvendetes | Volt éjem s nappalom. |

2. Volt gyermekem, ha hívtam őt, Mosolygva röpkedett, S ha ébredék öröm között, Ő is felébredett.

3. Van gyermekem, s jaj énnekem | Halál ragadja el, | Hiába mondom: „édesem | Kelj fel“ ő nem lehel. |

4. Van gyermekem! — enyészetén, Bús szívem elreped, Nincs ki adjon e föld színén, Ő neki életet.

5. Lesz gyermekem! hisz Isten él | S lesz örök életem, | Szívem enyhült érzésivel | A sírba fektetem. |

6. Lesz angyalom, lesz gyermekem, Hisz
 angyal égben ő, Itt fájlalom, ott fellelem,
 Ha elnyel temető.

53.

(Mit bízik e világ)

★ 1. Elmégy kedves gyermek Szüléid öléből,
 Kiknek sűrű zápor Húl érted szeméből,
 Fogadd el hűségök Utolsó csókjait S kívánd
 rájuk Isten Legjobb áldásait.

2. Elmégy kedves lélek! Az Úr, ki elvé-
 szen, Szélvészes tengerről Bátor partra té-
 szen, Mert tartassék bár itt Akárki boldog-
 nak, Erkölcsei mindig Veszélyben forognak.

3. Elmégy kedves lélek! Oly boldogság
 vár rád, Mellyet itt a világ Igér, de meg
 nem ád; Mennyben a panasznak Megnémúl
 szózatja, Melly itt az egeket Sokszor haso-
 gatja.

★ 4. Elmégy kedves lélek! Fellelted hazá-
 dat, Mennyben kezded, mennyben Végzed
 oskoládat; Ott az Isten maga Vezet bölcse-
 ségre: Itten okosságunk Gyakran épít jégre.

5. Elmégy kedves lélek! Nincs korán ha-
 lálod, Bár azt élted nyíló Tavaszán találod,
 A ki sokáig él Fárasztó pályát fut, A ki ko-
 rán meghal, Hamar öröme jut.

6. Elmégy kedves lélek! Mi is majd elme-
gyünk Mindnyájan utánad, Akárcik s mik
legyünk, S akkor hív szüléid, Kiket most a
tőr sért, Vigan adnak hálát Korán nyert
pálmáért.

54.

(Minden e földön)

1. A gyenge virág Már bimbójában, Ime
mint hervad Nyíló korában, A kit minden
szem Gyönyörűséggel Szemlélt, mint tűnt el
Hirtelenséggel.

2. Te végezted ezt, Menny és föld Istene;
S nekünk békével Tűrni kellene, De jaj! ha
ily nagy Keresztet mérsz ránk, Megbocsáss
hogy nyíl Panaszokra szánk.

3. Mért adtál éltet E kis angyalnak, Ha
kellemei Már is elhalnak? Szüléit búval Ha
betöltötte, Mihelyt sírással Megköszöntötte?

4. A gyászos atya Nézd mikép eped! Az
anyai szív Csaknem megreped! Csak azért
volt-e Oly szép magzatjok, Hogy legyen an-
nál Mélyebb bánatjok?

5. Jaj! mely siralmak Pályáján futunk!
Melly setét völgybe Csavarog útunk! Oh ha,
nagy Isten, Oly mélységes vagy, Erőt béké-
vel Tűrésre is adj.

55.

(Uram, hallgass meg az én inségemben)

1. Oh kemény halál, nemünk nagy igája!
Mint nyög alattad az embernek nyája! Nem
kegyelmezs, Nem figyelmezs, Nagynak, ki-
csinynek bár könyörög szája.

2. Szüntelen lövel felvont mérges íved,
Meg nem szánsz senkit, acélból van szíved:
Csak fájdalom És siralom Árasztásából áll
kegyetlen míved.

3. Virágzó ifjat megaggott vénekkel, Ki-
rályt s gazdagot, sínlő szegényekkel, Mint
komor tél, Mint dühös szél Rontasz s nem
gondolsz a vérző szivekkel.

4. E kisedet is kényed hatalmából, Im
kiragadod szülei karjából, S bár sirassák, Bár
jajgassák, Vissza nem adod holtak országából.

5. Tudjuk, hogy mi is el nem kerülhetünk,
Maholnap prédád lesz földi életünk, S ki tud-
hatja, Ki mondhatja, A setét sirba mikor
temettetünk?

6. De készen várjuk megjelenésedet, Hitünk
elveszi rettegtesedet; Csak szunyadunk Fel-
viradunk, S mennyei szép nap követi éjedet.

7. Úgy nézünk téged mint hív mesterün-
ket, Ki bűn álmába elmerült szívünket Fel-
serkented, S partra mented Dühös tengerrel
küzködő éltünket.

56.

(Uram, hallgass meg az én inségemben)

1. **K**i itt tavaszán már látod sárgúlni Az embert, s élte zsengejében múlni, Légy figyelmes, Légy értelmes: A halál éje rád is fog borúlni!

2. Mint az arató az érett búzával, Gyenge füvet is levág sarlójával: Úgy a halál, A mit talál, Mindent elvisz, mint látod e példával.

3. Bár hát tavaszán jársz is még éltednek, S bár még kezeid szép rózsákat szednek: Ne véld magad Mentnek, ragad Dühös vak-kénye ez ellenségednek.

4. Sőt nem vak-kénye, csak gyenge értelmünk Véli ezt, midőn megvakít gyötrelmünk; Istenünk hív, Ha halál vív; Melly méltatlan hát csüggedő félelmünk!

5. A hányan vagyunk, annyi pályát futunk, Majd kevésb, majd több ideig tart utunk; De ne féljünk, Csak úgy éljünk, Mint hozzánk illik, boldog célra jutunk.

6. Bús szív te, ki most elveszted hívedet, Tudd meg, atyád az, ki vérzi szívedet, Hajad szála Számba nála: Oh bízzál benne s töröld le könyvedet.

Születés után rögtön elhunytak felett.

57.

(Életemnek végső napját)

1. **B**ölcs teremtőnk, te képedre Teremtél ^{om} minket ez életre, De sírva nézünk némely tettedre, Kivált azon végezésedre:

2. Hogy sokan mihelyt születnek, Még a jóból részt ^{am} alig vesznek, Téged és más jókat sem ismernek: Már ez életből ^{mitől} kivétnak.

3. Ezek miért születettek? A szülők értők mért szenvedtek? Hogy éltek, abból mi hasznót vettek, Kik ^{ily} hamar élni megszűntek.

4. De nem hívtad te hiába Őket, jó Isten e világba: Mert innét lelköket jobb országba Viszed, végetlen boldogságba.

5. Hát nyugodt szívvel legyetek **B**ús szülők, ne keseregjete; Ha az Úr jó célját ismernétek, Őtet ezért is dicséritek.

6. Jó szülők sok szenvedéstek, Fáradságotok, jó neveléstek Nem lesz haszontalan, elhigyjétek, Jutalmatokat reméeljétek.

7. A legjobb atya kezében Van gyermektek s dicsőségében, Nem esik világ kísértetébe, Sem a csábítóknak törébe.

8. Majd az Úrnál meglelitek Fiatokat (leánytokat), s vígan nézitek. Oh halandók!

mind úgy készüljeteK, Hogy mennyben együtt örüljeteK.

58.

(Hívemhez hogy kiáltsak jajt)

1. **É**letünk benned, oh világ, Olly mint virág, A melly lehull hirtelen, Ez a halott azt tanítja S bizonyítja, Kimulván reménytelen.

2. Annak a ki e földön él, Im így beszél E lehullott virágszál: Ifjak, szűzek vigyázzatok, Jobbúljatok, Nyomotokban a halál.

3. Itt még kevés jót kóstoltam, S már megholtam, De jobb helyre jutottam. Szüléim, kik kedveltetek, Neveltetek, Ne sírjatok én rajtam.

4. Jóságtokért megfizessen És szeressen Az Úr bő áldásokkal! Feleim, kik itt maradtok, Ragyogjatok Holtig szép jóságtokkal.

5. Valakik hozzám voltanak S most is vannak Jó szívvvel s szeretettel, Istentől sok jót nyerjenek, És fényljenek Hittel és szent étellel.

6. Mi, kik e földön bujdosunk, Oh Jézusunk, Tégedet arra kérünk: Segélj neked hinnünk s élnünk, Jól készülnünk; Így, tudjuk, mennybe érünk.

Árvák felett.

59.

(Mennynek földnek teremője)

1. Az Isten az árvák atyja S hív pártfogó birája, Azok ügyét ő forgatja, A kik hagyattak rája, Ő azoknak védelmök, Kiknek nincs segedelmök.

2. Ő tesz sokakat árvákká, Elvévén a szüléket, Kitesz szomorú példákká Sok kedves csemetéket, S azt így is megmutatja, Hogy sorsunk ő forgatja.

3. De hogy ő néki hív gondja Legyen a bús árvára, S a mint beszédében mondja, Vigyáz annak javára, Azt sokképen mutatja, Ez az árvák jó atyja.

4. Majd támaszt kegyes szíveket S azokat készsége teszi, Megszánni ily kisdedeket S ügyöket így felveszi; Vannak most is angyalok, Hogy jól tegyen általok.

5. Majd maga veszi ügyöket Dájkáló keze alá, Magához szólítván őket Teszi korán angyallá, Véget vet inségöknek, Boldog részt ad lelköknek.

6. Ott eltörli könyeiket, Örömnap virrad rájuk; Meglátják jó szülőiket, Kiknek voltak

árvájok. A bánatok elmúlnak, Szent örökre fordúlnak.

7. Oh árvák! bús sorsotokban Ez atyában bizzatok, Minden háborúságtokban Könyörül ő rajtatok; Oly atya ő ki soha Nem volt s nem lesz mostoha.

8. Az ő szent nevét féljétek, Járjatok szent útjain, Nem bocsát gonoszt felétek, Bátran hordoz karjain; Itt is jó atyátok lesz, Végre magához felvesz.

60.

(Mit bízik e világ)

1. Gondviselő atyánk! Te minden sorsunkban Bölcsen s jól látsz hozzánk Éltünkben, holtunkban: Gazdagra, szegényre Neked gondod vagyon, Nagyra és kicsinyre :/: Vigyázzs igen nagyon.

2. Az elhagyottakat, Ha jók, nem hagyod el, A szegény árvákat Mindig te tartod el; Rendelsz nevelőket Nekik, s táplálókat, Te őrized őket :/: S te fogod pártjokat.

3. Itt őket neveled Valamíg akarod; Ha jobbnak ítéled Csűrődbe takarod, Ott a szegény árvák Ő legjobb atyjokat Benned lelik s áldják :/: Boldogítójokat.

4. E kimúlt gyermeknek Itt gondját visel-
ted, A jóltevőt ennek Te magad rendelted.

Már itt atyja valál, De nagyobb hasznára
Tetted, hogy a halál :/: Vitte fő céljára.

5. Mi is magasztalunk Gondviselésédért,
Bölcsnek, jónak vallunk Azon jótettedért,
Mellyet megmutattál Ezen árván itten, Kit
most hozzád hívtál :/: Bölcs és jó Úr Isten.

6. Arra is gondod lesz, A ki ez árvával
Jót tett; mert az jót tesz Az ő Jézusával, Ki
mint lehet táplál Árvát s szegényeket, Ez
bizonynyal talál :/: Mennyekben kincseket.

7. Add jól sáfárkodjunk E világi jókból,
S a szegénynek adjunk Szívesen azokból;
Legyünk irgalmasok, Mint te irgalmas vagy;
Igy lesz jutalmunk sok :/: Mennyben is igen
nagy.

*61.

(Jehova csak neked éneklek)

1. Ah! beh árva, kinek nincs szülője, Ki-
nek sírdomb vágya, mindene. Sírdomb, hol
siratni kell halálíg Azt, kit adott s elvett Is-
tene! Árva az, mert szíve szét van dűlva, És
az ajk, az édes, elnémúlva.

2. Nagy világ, te kincsek dús hazája,
Megnyugtadni őt vagy képtelen, Mert ő kin-
cse, üdve, lelke, élte, Bár mi nagy vagy,
rajtad nincs jelen, Az egekben van az már
letéve, A hová tekint könyezve, kérve.

3. Csak az Isten árvák szent reménye,
 Megszámítja a bús könnyeket, S Jézusunknak
 biztató szavával Meggyógyítja a szívsebeket,
 Visszaadja nekik a szülőket, Kik egekben
 már fogadják őket.

*62.

(Tündöklő hajnali csillag)

1. **A** melly órát vártál várva, Megsiratott
 kedves árva, Reszkető hangon ütött. Már ko-
 porsó tested ágya, S teljesült szívednek vá-
 gya, Lelked Istenhez jutott. — Nincsen Itten
 Maradásod, Szép lakásod Van az égben,
 Boldogoknak közelében.

2. Itt hagyád a nagy világot Szívesen,
 mint pusztaságot, Mellyben áll a sírhalom;
 Hol napjai lefolyának, Jó atyának, hű anyá-
 nak, És lakott a fájdalom. Mostan, Ottan,
 Már a tested, Hol kerested Élve őket, A fe-
 lejthetlen szülőket.

3. Nem borúlsz már sírhalomra, Mert ta-
 láltál irgalomra, Isten szánt meg tégedet;
 Színről színre látod őket S csókolod a jó szü-
 lőket, Kiktől vetted éltedet. Áldva Néz a Jé-
 zus rátok; És atyátok Dicsősége Élteteknek
 üdvössége.

Két testvér felett.

* 63.

(*Utas vagyok e világban*)

1. **K**i áll ellent a halálnak? Nyitva állnak
Ő előtte ajtaink. Úgy betér a palotákba,
Mint kunyhókba, És elhordja poraink.

2. Megbúsítja a szülőket, Midőn őket
Kettejével fosztja meg Gyermekük birtoká-
tól, S pusztulástól Panaszunk nem óvja meg.

3. Ki áll ellent a halálnak? Az atyának
Szent fia mi Jézusunk! Ő a hitnek fegyveré-
vel, Érdemével, Rég meggyőzte — bízhatunk.

4. Ő menny ajtaját kitarja, Várva várja
Hívei nagy táborát; Ékesíti szent atyjával,
Koronával, Kiket neki adtak át.

5. S midőn végre egyesülnek, Mint örül-
nek Ő s az égi angyalok, Örülnek az örülők-
kel, Jó szülőkkel, Kik immár oly boldogok.

6. Hült porán az elmenőknek, A szülők-
nek Ebben higgyen kebele, Az Úr adta s el-
is vette, Áldott értte Mindörökké szent neve.

Öregek és szenvedők felett.

* 64.

(*Jézus én bizodalمام*)

1. Szépen mint a napsugár, Mely merül
bús éjszakába, Lép az ember, ha lejár Élte,

gyászos alkonyába, Sírja felett úgy ragyog
Híre, mint a csillagok.

2. Halhatatlan érdeme Elkísérte örömébe,
Hűn imádta Istenét, S átment láthatólag ég-
be, És az Isten őt, fiát, Jézusának adja át.

3. És az égből enyh leszáll Gyászolóknak
bús körére, Sírján híve bízva áll S áldást
mond az ősz fejére: S kit föld népe itt meg-
áld, Az nem sírt, eget talál.

4. Ott ragyog ősz fürtjein Az életnek koro-
nája, Mellyet nyert küzdelmein A midőn meg-
szűnt csatája, S megy az angyalok közé, Örök
élet s üdv övé.

5. Eljutok ha életem Bús-komoly vég al-
konyára, Légyen gondod Istenem Én lelkem-
re és porára, Ennek adj sír-enyheket, Annak
égben életet.

*65.

(*Elég immár*)

1. **A** föld színén Kell élnem, Istenem! Köz-
hasznú életet, Hogy végzetén Lehessen érze-
nem Mennyei üdveket. Nem egy házért, de
köz hazáért Élek magam s mások javáért, Itt
szüntelen.

2. A föld alá Kell jutnom, éreznem, Az
élet alkonyán, Oda, hová Siet az életem Her-
vadni untalan; De szívemet ez nem epeшти,

Mert azon hit s remény éleszti: Ott lesz velem.

3. A föld felett, Túl minden csillagon,
Kell élni énnekem, Hol lelkeket Rég várja
Jézusom, S megáldja Istenem. Úgy élek hát
itt, mint élni kell Amott, hová kezed vezé-
rel: Földön — égnek.

*66.

(Elmégy kedves gyermek)

1. **H**alálod, oh öreg, Mint élted szép vala,
Eljött te éretted Az Isten angyala Az élet al-
konyán, Jobbjában fáklya volt S arca mosoly-
gó szép, Midőn feléd hajolt.

2. Hívott — s te elmondád A búcsú vég-
szavát, S szeretteid sírva Borúltanak reád,
És hívtak életre, A mellyet elhagyál, A melly-
ben örömök S vezérok is valál.

3. De már te nem hallád Az édes hango-
kat, Enyészet vihara Elzúgta azokat; S kö-
vetted angyalod Szavát, gyors szárnyakon
Repültél el vele Túl a csillagokon.

4. Hol évek terhe nem Nyom és nincs
gyöngeség, A szív nem fáj soha, De szent
örömben ég; Hol tisztos öregek Istent veszik
körül, S kedves látásokon Örül mondhat-
lanúl.

5. Itt hagytad testedet S azt sírba vinni kell, Hová nyugodni száll Minden mi nem lehel. E bús halom legyen Tehát mindenetek, Siránkozó felek, Ott könyörögjete.

6. Hogy majd tinektek is Az Isten ily halált Adjon, a melly után Mindenki sírva áld; A melly után virrad Azon reggeletek, A melylyen örökké Egyesül lelketek.

* 67.

(Ki csak Istenre dolgát hagyja)

1. **R**ab az ember míg a testben él, Rabja másnak és magának; Szabadulást untalan remél, Szolgálván Isten fiának: Sír és tűr egész halálig, Életének alkonyáig.

2. Majd szerencse lágy ölén mereng S bálványozza a világot, Kínjaiban áldásért eseng, S kér derítő boldogságot: Rabja vágnak és reménynek, Kínos édes érzeménynek.

3. Ifjúságban vérmes álmai, Öregségben gondok árja, És a temetők sírhalmi Kötnek rabbilincset rája: Csak végső lehellelével Kibékülhet életével.

4. Akkor mostohája jég ölén Megpihen, és boldogsága Feltűnik ragyogva, megszűnván Olly nyomasztó árvasága, Bír kiküzdött életével, És egyesül Istenével.

5. Elfelejtve kín és gyötrem, Az öregség s álbarátok; Üdv s határtalan a kegyelem, Melly öröktől vár reátok, A kik túrtetek sokáig S hívek voltatok halálíg.

6. Isten, mint győzelmes hősöket, Úgy fogadja örömébe Azokat, kik érte élteket Adva vágytak közelébe; És megáldja ég üdvével Őket, mind a két kezével.

*68.

(Mint a szép híves patakra)

1. Nem hiába könyörögtem, Meghallgatott Istenem! Annyit sírtam, annyit nyögtem, Hogy az ég is sírt velem; És elküldte angyalát, Ki elvette szúm baját, S juttatott várt pihenésre, Reményt adva ébredésre.

2. Elég, oh elég volt nekem Ily megtelt üröm-pohár, Nem maradt más menedékem, Mint a melly a sírban vár. Mind, oh minden elhagyott, Részvét, éltem elfogyott! Mint a Lázár úgy epedtem, Túrve céloimhoz siettem.

3. Ez az útja Jézusomnak Tultam, s rajta jártam én. Így lesz vége sok bajomnak, Így lesz éltem; azt hívém. Szoros út s nem kelleme, És nehéz, de egyenes: Ezen jut a gyötört végre Békepartra s idvességre.

4. Békepartom, szép világom, Oh fogadj be engemet! Hát eltűnik napvilágom S itt ha-

gyom keservemet. Szép egek megnyílnak!
Ídvességet adjatok! Te add meg azt Messiá-
som, Életem s vigasztalásom.

*69.

(Mint a szép híves patakra)

1. **É**n Istenem, én Istenem! Mért hagyál
el engemet? Jézusommal így kiáltok, Hor-
dozván keresztemet. Kínomban leroskadok,
Mint a fű elhervadok! Fogy a hitem s élet-
fényem, Istenem te légy reményem!

2. Ki a csillagot ragyogva Fényözönben
hordozod, Én atyám vagy, s éj ködéből Reg-
gelünket felhozod: Ne felejts el engemet!
Mentsd meg árva lelkemet! Te tanítád sírtól
félni, Élni vágyott, engedd élni.

3. Mert ha te nem léssz síromban S túl a
síron én velem, Vége, vége mindenemnek!
Elnyel síri éjelem! Soha fel nem ébredék, S
nem öllelek kedvesek! Küzdtem mind végig
hiába S elvegyültem föld porába.

4. Én Istenem, én Istenem! Hát ne hagyj
el engemet, A mit adtál értted éltem Teljes
kínos életemet! Hozzád köttek vágyaim, Örö-
mim, siralmaim. Végy magadhoz mostan en-
gem, Tiéd úgy is testem, lelkem.

*70.

(Krisztus te vagy életem)

1. **H**át erény már nem erény? És nem üdv az élet, Mit, szeretve Istenét, A por-ember élhet?
2. Hát a gazság büntelen Fog gázolni rajtam S győzi az Istentelen, Kivel szembe szálltam?
3. Még talán ha nyugszom ott A mély sír ölében, Szitkot, átkot szór reám, Ellenem dühében?
4. Milly nehéz illy küzdelem, Milly keserves élet! Jöjj, öleljelek halál, Jövel végítélet.
5. Hadd remegjen a gonosz, És szálljon magába, Hadd tanulja, hogy a jó Nem küzdött hiába.
6. És tanulja, hogy a bűn Nem örült hiába, Ám azért hogy kín legyen Része mennyországban.
7. Hogy szemlélje üdveit Az itt szenvedőknek, És epedjen, látva mit Ad az Úr hívőknek.
8. Örök láng, az öntudat, Megemészti őket, Kik üldözték itten az Istent szeretőket.
9. Örök fény, mi Jézusunk Üdvezült orcája, Boldogítani fogja azt, A ki várt reája.
10. Ki midőn nem élhetett, Értte ment halálra, S bírta élte sorsait Az Úr tanácsára.

11. Adj atyánk elég erőt Szent fiad hívének
Küzdeni, s szent vágyait Teljesítsd szivének.

*71.

(*Elmégy kedves gyermek*)

1. Így éri ember el Az örök életet, S el-
hagyja hirtelen A földi életet. Oh, hol van
annyi nap! Hol vannak éveim? Kedves ma-
radt nekem, Nehány kis perczeim.

2. Öröklét Istene! Ki életet adál, Vissza-
adom neked, Hisz elviszi halál. Ah! neked
éltem én, Neked meghalni jó; Adj élnem
üdvösen, Kegyes mindenható.

3. A földet itt hagyom, S atyámhoz elme-
gyek, Hisz otthon nem vagyok S ott otthon
lehetek; Rövid időm neked Ajánlom Istenem,
Tied vagyok e föld Színén s az egekben.

4. Készíts magad el úgy, Bár éltem elsiet,
Hogy te maradj enyém, S én legyek a tied.
Utolsó harczomon Ne hagyj el engemet, Hogy
Jézusomnak át Ajánljam lelkemet.

5. Nem árthat ellenem, Jézus szívemben
van, Én semmi sem vagyok Csak Jézus én
javam. Mint áldjalak atyám, Hogy őt adád
nekem? Hogy ismerhettelek S halálban vagy
velem.

6. Atya, fiú s te szent Lélek én Istenem,
Halálos ágyamon Te légy segedelmem; Örű-

lök annak én, Hogy vagy a mim valál, Hogy benned gyermeked Kinyugovást talál.

7. Mutatja mindenem, Te vagy az én javam, Kiben a lélek él És szent nyugalma van; Téged szeretni jó, Szolgálni üdv nekem, Szolgállak, mert atyám Vagy és én Istenem.

8. Ajánlom lelkemet Kezedbe jó atyám, Mert te megőrzöd azt Mit neked átadám; Szeretve tégedet Szünjön lehelletem, S jobb honba menjen át S virúljon életem.

72.

(*Elég immár*)

1. **B**oldog halál, Te dicső jutalma | Az Istenfélőnek | Te ajtót nyitsz | Ama jobb életre | A szentül élőnek | Lelkét testétől megoszlatván | S csendes sírjában megnyugtatván / Fáradt testet.

2. Oh melly édes | Öröme virradnak / Általad a hívek! | A sérelmes | Keresztsúlya alatt | Sohajtozó szívek! | Te megszünteted siralmukat / S felváltod súlyos fájalmukat | Boldogsággal.

3. Hát félnénk-e Elhagyni főbb jóért E mulandóságot? Nem méltóság S nem nagy boldogság-e Bírni az országot, Melly az egekben készített, S a szent életnek rendeltetett Jutalmául?

4. Sőt hálálva E nagy kegyelmeért Áldjuk Istenünket, Hogy ő néki Tetszeni kívánó Igyekezetünket Atyaiképen számba veszi, S mennyország ajtajává teszi Halálunkat.

5. Oh szenteljük |Életünk atyjának| Kéves napjainkat! |Minden büntől,| Melly kárhozatra visz, Óvjuk tagjainkat: |Igy nem rettenthet meg halálunk;| Minden órán, utat találunk |Mennyországba. |

73.

(Uram hallgass meg buzgó kérésemben)

1. **D**icső boldogság! immár elnyertelek, Romolhatatlan hajlék! elértelek, Szenvedések, Sinlődések, Titeket végképen levetkeztelek!

2. Oh micsoda a test súlyos fájdalma? Ez élet gyakor ízbeli siralma? Akármelly baj, Akárhány jaj! Mi hozzád képest, oh hívek jutalma.

3. Már tudom, hogy az Istent szeretőknek, S látogatását jó néven vevőknek Minden kereszt, Mellyet ereszt, Javokra válik, mint híven tűrőknek.

4. Halandó ember! ki holt tetememet Nézed, vedd tanúságul életemet; Terhes bajok, Sűrű jajok Érhetnek itt még, mint értek engemet.

5. Itt, a mit kívánsz s kedvelsz nem állandó, Virágzásod s víg sorsod változandó; Ki most örülsz, Melly hamar dűlsz Sinlódó ágyra, mert a test romlandó!

6. A míg hát élsz jó és vidám napokat, Meggondolván, hogy érhetsz gonoszokat, Szenvedésre És türésre Készülj, hogy tűrhesd békével azokat.

7. Bölcs végzés szerint, ha nyavalyák árja Gyönyörűségid kútfejét elzárja: Légy csendesen, Tűrj békésen, Lelkedet mennyben más jobb élet várja.

8. Ott elfelejtéd itt szenvedt kínodat, Az Úr eltörli könyhullatásodat, Idvességgel, Dicsőséggel Megkoronázyván pályafutásodat.

74.

(Magános nótára)

2. **E**lvégeztem életemet E nyomorúlt világban; Lelkem elhagyván testemet, helyet lel mennyországban: Most kezdődik boldogságom Én uramnál Krisztusomnál, Koronám és vígságom Lelkem megtartójánál. *vigasságom*

2. Testem ugyan megváltozik, Porrá s hamuvá leszen, De földből feltámasztatik S mennyei formát veszen; Szenteknek dicsőségében Elmegyen ő Istenéhez, Angyalok fényességében Minden szentek szentéhez.

3. Énnekem e boldogságot Megkészítette Isten, E testj halandóságot Majd levetkezem itten: Mert koporsóban bűneim Maradnak az én vétkeim; És a mi rajtam földi volt, Elfedi a setét bolt.

4. Oh halálunk meggyőzője, Áldott Jézus Krisztusom! Lelkemnek idvezítője! Ez az én ohajtásom: Add, végződvn bujdosásom, Hogy légyen veled lakásom; Testemnek földben nyugovást Adj s majd víg feltámadást.

5. Nohát siralmas szózatok, Halálomon szünjeteK, Isten legyen már hozzátok, Kik rajtam keseregteK: Im ez Isten akarátja, Hogy minden egyszer meghaljon; De eljő parancsolatja, Hogy minden feltámadjon.

75.

(Midőn eljő az én óráM)

1. Gondold meg buzgón, halandó, Végedet s élj kegyesen, Időd, melly gyors, melly mulandó, Fontold meg s nézd szemesen; Mert érj bár késő vénséget, Elhív s életednek végét Vet a halál szózatja.

2. Oh boldog vagy, ha nemes szív Főbb célokra lelkesít, Ha vénségedben is a hív Lélek jóra édesít; Akkor, bár fejed lankadjon És minden erőd elhagyjon, Lesz erőt reményleni.

3. A reménység erősségük Vénségben a híveknek, Midőn, mint álomnak, végük Eljött az inségeknek; Akkor sincs hitők csüggedve, Tudván hogy az Úr jó kedve, Új életet ad nekik.

4. Túrj s szenvedj hát békeségben, Ha vénséged terhe sújt, Elnyugszol majd csendességben, Jézusod pihenést nyújt; Akkor örülsz boldogságban, Élven örök ifjúságban Menyyei szent hazádban.

Hirtelen vagy szerencsétlenül kimúltak felett.

*76.

(Kérlek téged Istenemet)

1. **T**egnap élő, ma már halott, Nagy hirtelen elhervadott. Igaz az Úr ítélete, Mint fű az ember élete.

2. S mégis az ember nem hiszi, Hogy a halál így elviszi, Hogy elviszi véletlenül És e hite megszégyenül.

3. Bízik, bízik, de semmiben, A gazdagságban, pénziben; Csalja magát haszontalan, Valót' megvet boldogtalan.

4. S ha a halál nyomába hág, Reá lehel s feléje vág: Bálványait ölelheti, De sírba le nem viheti.

5. Kihull kezéből mindene, Meglátogatta Istene; S miért töltötte életét, Az nem nyugtatja szellemét.

6. Oh irgalom, te isteni, Melly kész botlást felejteni; Ne érdemét, melly semmi sem, Nézd vétkeiket kegyelmesen.

7. Taníts vigyázni Istenem, Mert mint lopó úgy megjelen És elvisz innen a halál, Boldog a kit készen talál.

* 77.

(Elmégy kedves lélek)

1. **E** földön, hol a sok Baj éri mindenem, Hol annyi szenvedés Fellázad ellenem: Boldog, ki egy napot Örömmel tölthetett, S mondhatja estve hogy: Mind elvégeztetett.

2. A testi kényelem Időmet elnyeli, Epesztő gyötrelem A szívet terheli. A vég elérkezik, Ah! észrevétlenül, És számtalan művem Áll teljesítlenül.

3. Napokból életem Évei állanak, Nehány év elrepül, Könyeim hullanak: Ha multomat s jelent Mind összefoglalom, Rosz öntudat riaszt S reményim siratom.

4. Annyi halogatás Között ér a halál, Lelkem bilincsiből Magas egekbe száll: Boldog, ki hirdeti, Midőn érkezett: A mi erőmbe volt Az elvégeztetett.

*78.

(Uram! beszéded állandó)

1. **A** mi becses volt előttem Hűtlenül mind elhagyott, **S** a mit százszor elmellőztem, Ah! csak az megmaradott; Kiben bíztam élten által, Nem vagyok a rossz baráttal.

2. Pénz-szomjtól sokat epedtem, És a kincs halomra gyűlt; A mit vágytam és reméltem, Mindent bírtam s felmerült Bennem lángja büszkeségnek **S** hűtlenné levék az égnek.

3. Szörnyűség! az Úr nevével Csúfot üztem itt alatt, **S** rossz szívemnek lánghevével Vágytam, üztem jogtalan: Emberek vesztére éltem **S** így a sír partjára értem.

4. Ah! a kedv, a pénz enyésznek **S** jön a rémitő halál, **S** elmerülve rosszban, késznek Elmenésre nem talál. Félek menni én atyámhoz, A vétek boszulójához.

5. Menni kell a rossznak, jónak — Rosznak ím e sors jutott: Özönében mulandónak Végre megfogyatkozott, **S** hittel, megvetett baráttal, Égbe nem mehet által.

6. Irgalommal nézz reája, A szegényre, Istenem! A bűnösnek megváltója, Védje Jézusunk legyen: Úgy is láng-gyötrelmet érez, A ki hűtlen Istenéhez.

79.

(Az én időm mint a szép nyár)

1. **H**alandó! lásd melly hirtelen S reménytelen Üthet rád a végóra! Oh vedd míg ép vagy holtodat, És sorsodat, Melly követ, gondolóra.

2. Élted minden percentése, Serkentése Legyen arra szívednek, Hogy a mi jódra néz, tegyed S hasznát vegyed Tenyéрни életednek.

3. Csak e jelenvaló óra, Hogy azt jóra Fordítsd van hatalmadban; A jövődőség forgása, És folyása nem áll birodalmodban.

4. Oh szenteld hát Istenednek És tisztednek Ember! minden órádat; Máról el ne halogassad, Most folytassad Reád bizott munkádat.

5. Legkellemetesb virágod, Ifjúságod Bár téged kecsegtessen: Vigyázz hogy vak bátorságban S romlottságban A halál meg ne lessen.

6. Bár unsozljon testiségre S feslettségre, A szerencse s az erő: Ne légy lelked sérelmére És vesztére, A bűnökben vakmerő.

7. A mindenlátót féld, szeresd S kedvét keresd Élted minden rendiben: Tőle soha el ne szakadj S helyet ne adj A gonosznak semmiben.

8. Így kimúlt lelkednek nem árt S nem hozhat kárt Feloldoztatásod; Sőt ajtót nyit

jobb világra, Boldogságra, Végzett pályafutásod.

9. Oh Isten légy erősségünk S segítségünk
Végső bajvívásunkban! Halál fájdalmit enyhítsed, Rövidítsed S idvezíts kimúltunkban.

80.

(Uram Jézus én jól tudom)

1. **J**ól tudom, oh kegyes atyám! Eljő egykor a halál, De mikor, hol s mikép jön rám S melly készülettel talál? Azt előttem elrejtetted, Azt megtudnom nem engedted, Te tudod azt egyedül.

2. Hozd el ha tetszik végemet Békével s csendességben, Elmémen levén lelkemet Élő jó reménységben Ajánljam kegyes kezedbe, S örvendezvén kegyelmedben Hagyjam el a világot.

3. Ha pedig szívet rémítő S gyászos halál nemével, S a bűnösöket fenyítő Hatalmad fegyverével Metszed életem vonalát: Oh ne vess el, sőt angyalát Küld érttem országodnak.

4. Ha árvíz, tűz, földindulás Véletlen eltemet, Vagy ha borzasztó döghalál Mérge kivégezni talál, Légy kegyelmes lelkemnek.

5. Azonban szent felségednek Mindenkép szót fogadok, Bölcs atyai tetszésednek Enge-

dek és helyt adok; Hiszem hogy magadhoz fogadsz S boldog örök életet adsz, Akármikép haljak meg.

6. Azért testemet lelkemet, Míg eljönne halálom, Neked adom, S e hitemet szent igéddel táplálom, Hogy befogadsz az életre S ha eljössz az ítéletre Testem is feltámasztod.

7. Csak te légy velem Jézusom, Ha véletlen kimúlok, S ha talán, kegyes Krisztusom, Egyszerre elnémulok: Akkor szívem ohajtását S utolsó fohászkodását Vedd fel s adj idvességet.

Cholerában meghaltak felett.

*81.

(Jézus hozzád emelkedünk)

1. **H**a a halál nagy hirtelen Elvisz síromba, Istenem! Ha fél úton voltam és meghalok, Kegyedbe végy, Hisz sajátod vagyok.

2. Taníts követnem szavadat: „Ember, rendeld el házadat.“ Taníts, hogy a jókori rendelés, Halálhoz üdvös egy elkészülés.

3. Ha van barátom, ellenem, Add hogy szeressem, Istenem: Annak szívemből megbocsátani Siessek, ezt örökké áldani.

4. Ha keserít az öntudat, Hogy nem tettem parancsodat, Segélj Uram javulni jó korán, És menni égbe Jézusom nyomán.

5. Vallásomat, egyházamat Szerettem-e mint magamat? Ha nem, kapcsold ügyéhez szívemet, Szeressem őket úgy mint éltemet.

6. Így nem felejt el Istenem, Így mentve léssen mindenem, El nem nyelhet örökre éjszakám, Mert ő síromban is lesz én atyám.

*82.

(Jézus bágyadtak ereje)

1. Elborúlt a föld határán, Minden gyászba öltözött, S a zordon halál szavára Az élet elköltözött. Fogy az ember, hull rakásra, Gondolt vagy nem kimúlásra.

2. Dús, erős vagy, mind hiába! Rang, szépség nem oltalom! Menni kell azon hazába, Hol nincs köny és fájdalom: A harangok egyre zúgnak S emberek innen buczúznak.

3. Félre hát minden, mi földhöz Köt ellenállhatlanúl! Felsiessünk Istenünkhöz! Mind, ah! minden sírba hull! Perc elhordja testeinket, Mentsük hát meg lelkeinket.

4. Így ha eljő is halálunk, Mint a tolvaj éjszakán, Majd vigasztalást találunk, Hogy elkészülénk korán, S Isten átvisz majd azokhoz, Az egekben boldogokhoz.

Superintendens vagy esperes felett.

83.

(Mind jó a mit Isten tészén)

1. **Z**okogsz Jézus árva nyája! Gyászba borúlt honod, Hogy ez az Úr hív szolgája, Bölcs főpapod, Áronod, Tőled a szent Helyre felment; S végezvén szent munkáját, Megnyerte koronáját.

2. Elvégezi szent szolgálatját, Melly itt reá bízott, Megdicsőítette atyját, A kitől választatott Fénylő napúl, Hív főpapúl; S most már érvén szép véget, Nyert ő is dicsőséget.

3. Nemes harcát megharcolta, Megfutotta pályáját, Igaz hitét megtartotta S elnyerte koronáját, A szentekkel, Hív lelkekkel Imádja teremőjét, Áldja idvezítőjét.

4. Lerakta földi terheit Romlandó sátorával, Elhagyta számos híveit, Kiket bölcs tanácsával Vezetgetett S édesgetett Kegyes atya módjára, A boldogság útjára.

5. Letette súlyos kormányát, Csendes révpartra szállott, Elvitte szép tudományát, Mellyel előttünk állott; Napunk eltűnt, Fénye megszűnt, S a ragyogó csillagok Homályosak csak magok.

6. Elment, az élőknek földén, Eljutott határára, A halálnak sötét völgyén Túl talált szép hazára; Számot adott, S hisszük hogy ott Megváltónk széke körül, Szép jutalmának örül.

7. Elment, de szép nap módjára Tűnt el szemeink elől. Világának szép sugára Ránk fordul nyugta felől; Emlегessük És kövessük Szép tanácsát s nyomait, S úgy tiszteljük hamvait.

8. Bocsássuk el nyugalmára E kegyes vezérünket, S főpásztorunk oltalmára Bízunk bús seregünket; Van ránk gondja, Maga mondja, Nem hagy minket magunkra, Vigyáz árva nyájunkra.

9. Kérjük is jó Istenünket, Ki ezt tőlünk elvette, Vigasztalja meg népünket, Ha megkeserítette, Adjon azért Majd bölcs vezért; Törölje le könnyünket S idvezítse lelkünket.

Lelkipásztor felett.

84.

(Jézus én bizodalمام)

1. Csendesen elszunyadott, Mint élt, az Úr hív szolgája, Ki oly buzgón fáradozott Míg

tartott földi pályája; Most immár tőlünk elvált S nyugodalmára talált.

1. Ne sírjatok hamvánál, A koporsó csak azt fedi, A porba csak pora száll, Lelke szép jutalmát szedi: A kegyesség jutalmát, S megtalálta nyugalmát.

3. Atyánk! híven fáradozott Ő a virtus pályájában, Tetszésednek helyt adott Most is a végső órában; Legyen hát tanítása Szívünk vigasztalása.

4. Add hogy az a tiszta mag, Mellyet e hív szolgád vetett, Legyen közöttünk gazdag Áldással ékesített; Szívünk legyen jó és bölcs, Tiszta és szent az erkölcs.

5. Adj ennek mint hívednek Nyugodalmat munkájára, S nekünk saját népednek Figyelmet szép példájára: Élven kegyes életben, Tartsuk őt tiszteletben.

*85.

(Jehova csak néked éneklek)

1. Elmentél, el, azok szent körébe, Kiket egykor hűn vigasztalál, S gyász öléből végső fekhelyöknek Megnyugtatra vitt el a halál; Mint vigadnak hogy az Úr szavára Ismét látnak és nem utoljára.

2. Oh vigadnak, ámde hamvaidra Könyeket hullat e bús sereg; Ég örülve fogad be lakosnak, Ámde Jézus nyája kesereg; Nincs vezére és nincsen barátja, Koporsóba szállt s szeme nem látja.

3. Bölcs volt — céltalan nem élt világon, Tudta mit mikép kell tennie. Jó volt — mert hol észre vett nyomorgót, Enyhhel kelle ott teremnie; Atya volt, jó atyja szent nyájának, Elhunytán hát kik ne zokognának?

4. Édes Isten! ennyi veszteséget Vajjon hogy hordoz el özvegye? Nincsen férje, árva gyermekeinek Atyjok, az erőt ő hol vegye? Légy te, Isten! atyja mindeneknek, Az özvegynek atyja s gyermekeknek!

5. El kell menned — menj a sírba áldva, Menj egekbe győzedelmesen! S Jézusoddal bírjad az országot, Mit kormányozál oly lelkesen; Míg mi is ez életet bezárva Hozzád felmegyünk, hol vársz ránk várva.

(Néhai Nagyt. Idősb Sárkány Sámuel felett.)

*86.

(Mint a szép híves patakra)

1. **O**lly nyugottan, olly örömmel Nézem a nap alkonyát; Mert tudom, hogy fényözönnel Ünneplendi hajnalát; Jól tudom hogy eljő-

vend S rám tekintend ide lent, S velem járni fog sokáig, Legutolsó éjszakáig.

2. Igy tekintem elválásnak Napján annak életét, Ki nyomán a Messiásnak Védte az egyház ügyét; És hirdetve szent tanát, Volt vezér és jó barát, S vágyván örök koronára, Itt sokaknak élt javára.

3. Emlékezve példájára, Melly előttünk ragyogott, S buzdító szónoklatára, Melly közöttünk harsogott; És emelte lelkeink, Mélyen érzik sziveink, Hogy hívőknek szemefénye S kesergőknek volt reménye.

4. Látva boldogulásunkat, Javunkon örvendezett, Megosztotta bánatunkat, A sirókkal könyezett; És ajánlva istenit, Befejezte éveit, Hinni, szeretni, remélni Megtanított s égnek élni.

5. Néked, a kit hűn imádott, Általadjuk Istenünk, S hisszük hogy ötet megáldod Ki veled tett jót s velünk. Hadd örüljön édesen, Hadd ragyogjon fényesen Országában Jézusának, Kit végig vallott Urának.

6. Mi is valljuk pásztorunknak, Áldásunk kövesse őt, És könyörgünk jó Urunknak: Adj nekünk illy jótevőt, A ki mint Jézus maga Szentegyházunk csillaga, S a hívőknek seregében, Életünknek napja legyen.

Elöljárók felett.

87.

(Elvégeztem életemet)

1. **H**át már végképen letetted, Kegyes lélek! tisztedet; Már is végbucszodat vetted S elvontad hív kezedet? Letevén földi terhedet, Repülsz mennyei szárnyakon, Üdvözleni Istenedet, Nem hallott szent hangokon.

2. Mért siettetted útadat? Nem volt-e már szükséges Élted, s ha hív ajakaid Megnyitád idvezsége? Nem volt-e egy lélek is már Olly, a kit kelljen szeretned, Vagy a rossz útról mellyen jár, Boldogabbra vezetned?

3. Sírj bús sereg, melly vagy árva, Sírjaitok minden szemek! Mellyek itt el vannak zárva; E hidegült tetemek Im nem adnak feleletet! Némák ők siralmink között, Mert a mi nekik életet Ada, jaj elköltözött.

4. Elmentél dicső lélek! el, Oda hol égi sereg Istennek vígan énekel, S a mi szívünk kesereg; Könyek áztatják szemünket Érted, nagy lelkű barátunk, S csak ez enyhíti szívünket, Hogy téged majd meglátunk.

*88.

(*Te világnak megváltója*)

1. Úgy, miként az ég polgára, Jóban előljárva élt; Hallgatott az Úr szavára És diadalmat remélt. E társunk midőn magában, Fáraddott az Úr dolgában: Ám azért nem csüggedt, Hisz' közjóért szenvedett.

2. Jó barátja szenvedőknek, Az igaznak híve volt, Biztatója kétkedőknek, Tévutakra nem hajolt. Jézus élte és halála Volt világító fáklyája, Vívni közügyért merész, És ha kell meghalni kész.

3. Elfáradva jó munkában Édesen elszunynyadott, Jóban ingók táborában Ah! mért nem maradhatott? Nincs előljáró vezére, A halál ült főhelyére, És az önzők, hogy meghalt, Ünnepelnek diadalt.

4. Mind hiába, mind hiába, Szép emléke élni fog! S lépni fognak nyomdokába, Kiknek szíve most zokog; Jézusi önzéstelenség, Megelégedés, kegyesség, Mit ohajtott felvirúl, Bár ő maga sírba hull.

5. Hűn vivóknak érzetével, Ő már békepartra szállt, Halhatatlan érdemével Él s meggyőzte a halált. És az angyalok örülnek, Látásában elmerülnek, S ő felejt kint s könyeket, Bír öröklő üdveket.

Iskolatanító felett.

*89.

(*Ki csak Istenre dolgát hagyja*)

1. **K**oporsóra nézve borzadás Tölts el egész valómat, Pusztít s megemészt a rothadás, **Ki** imádtam alkotómat, Éltem mint egy tünde álom, Eloszlik, ha jön halálom.

2. Nem tudom, hogy e nagy változás Mivé fog tehetni engem, Vár-e síron túl megújulás Reád árva testem lelkem; Azért építetek hitemre S én atyámra Istenemre.

3. Hiszem hogyha hont s családomat S szentegyházamat szerettem, És szemem előtt halálomat Tartva, égbe törekedtem, Jól imádkoztam, jót tettem: Örök életet szereztem.

4. Hiszem hogy a kik tanítanak Jóra s tiszta bölcseségre, Roszra hajlandót javítanak Nemzedékről nemzedékre, Mindazok napként ragyognak, Ha itt napjaik elfogynak.

5. Hiszem hogy a szerető szívek, Kik a földön égben éltek, Emberekhez s Istenhez hívek, Halálért éltet cseréltek S gazdagok a szeretetben, Ott örülnek az egekben.

*90.

(Keresztyének örvendjetei)

1. Embert emberré nevelni, Porból Istenhez emelni, A tanítók nagy munkája, Az Úr adjon áldást rája.
2. És ha vannak jó polgárok, Az egyházban hű sáfárok, És ha angyal van az égben És bízunk az Úr nevében:
3. Mind ez hű tanító műve, Közjavunkért ég a szíve, Jár a Jézusnak nyomában, Gyermek közt iskolában.
4. Szíveink hozzá repülnek, Gyermekinken örülnek, Ő neveli nagyra őket S boldogítja a szülőket.
5. Oh szivünknek boldogsága, Elnyel a sír némasága! Jó tanítónk elhagy minket, Árván hagyja gyermekinket.
6. Sír családja, s könyhullása Egyetlen vigasztalása; Tán ha mi is sírunk vele, Megszűnik szakadni könye.
7. Édes Isten! bár megszűnne, S gyászos ege felderülne, És tanulna megnyugodni S hitben meg nem tántorodni.
8. Sajnos hogy tőlünk elválik, Ki javunkért élt halálíg; Kár neki a sírba menni, Ki tudott s akart jót tenni.

9. Nem is adjuk át halálnak, De Jézusnak
 ő Urának, Kinek égi példájára Élt a gyerme-
 kek javára.

10. S Isten a ki ránk bocsátja A halált,
 legyen barátja, Örök életnek adója S gyá-
 szolók vigasztalója.

Fejedelem felett.

*91.

(Jézus bágyadtak ereje)

1. Nehéz szívvel szállt porába, Jó atyánk!
 a fejedelem, Föld alatti palotába, Hol nincs
 semmi gyötrelem; Gyászt hozott reánk az
 óra, Melly felhívta indulóra.

2. Fáj a szívnek a magasról Illy mélyen
 leszállani, És a gyönyörű világról Örökre
 lemondani; Fáj a világ szegényének, Hogy-
 ne fájna fejedelmének?

3. Üdv a szívnek a magasról Magasabbra
 szállani, Itt s a boldogok honából Embereket
 áldani, És nem vágni, sem remélni, Bírni
 mindent s égben élni.

4. Könnyű szívvel üdv honába Szállt az
 áldott fejedelem S állt az égnagyok sorába,
 Hova vágyott szüntelen, Redőzetlen homlo-
 kával, Érdemével, koronával.

5. Sok felett volt hív e földön, Most reá több bízott; Gazdag volt a szeretetben, Áldást s könyvet aratott: Jó a földön nagy az égben, Él öröklő dicsőségben.

Vándor felett.

92.

1. Ez élet csak vándorlás, Rövid próba s gyakorlás Változó pályája, A föld minden tájéka Zsellérkedők hajléka S költözködőknek hazája.

2. Korunk legszebb szakasza, Az ifjúság tavasza, Szép jövődöt ígér, A határ messze látszik, Az ép ereken játszik S gyorsan kering a tüzes vér.

3. Elhagyja édes honát, Sok szerette rokonát A törekedő szív, Mellyet a földi remény, Ez éjjeli hamis fény, Egy tartományból másba hív.

4. Próbál, tapasztal, tanul, Gyűjt fáradhatatlanúl, Gondja van éltere, Munkás esze és karja, Hogy magát megtakarja A vénség késő teléré.

5. De mint könnyen hervadnak S véletlen elszáradnak A gyenge virágok: Olly hirtelen eltűnnek S kecségetni megszűnnek A világi kívánságok.

6. Eljő s akárhol talál A nem kedvező halál,
Utunkat elállja, S mindent meggyőző
karja Célunk összezavarja, S félben marad a
szép pálya.

7. Im erre példát látunk Most e felebarátunk
Nem vélt esetébe, Törekedési között,
Mint vándor elköltözött S megy a halál bús
völgyébe.

8. Kedvesei a sírnak Partján érte nem
sírnak! Oh halandók nyája! Ha szeretet bír s
késztet, Mi tegyük e szép tisztet, Illetőde
nézzünk rája.

9. Ki tudja hol, mint s mikor Kerül mi
ránk is a sor? Lesz-e s hol sírhalmunk? Oh
legyünk mindég készen, Úgy akárhol s mint
lészen Halálunk, lesz nyúgodalmunk.

Öngyilkos,
vagy megesett s gyermekágyban meghalt
személyek felett.

*93.

(Jézus én bizodalمام)

1. **E**mber, az ítéletet Hagyjad az igaz bi-
róra, S töltvén jámbor életet, Készülj innen
indulóra! Hogyha jó irányba futsz, Tudhatod
az égbe jutsz.

2. Nem tudod mi vár reád, És milyen
leszen halálod: Ne bántsđ társad hűlt porát,
Szebb ha Istennek ajánlod; És tekintve ese-
tét, Kéred élted Istenét:

3. Hogy ne légy öngyilkosa Elmulandó
életednek, De mint az ég lakosa, Ápolója
hírnevednek: Hogyha fáj is itt a szív, Tűrj
míg Isten el nem hív.

4. El ne hagyjon hit, remény, S a szere-
tet boldogítson; Bár élted rideg, kemény, E
háromság bátorítson — Nézd Jézust a Golgo-
thán, S idvezülsz a sír után.

5. Szent atyánk és Istenünk! Tied a bosszú
s ítélet! Légy kegyes biránk nekünk, S an-
nak a ki ért gyász véget: S ha beföd a sír-
halom, Legyen részünk irgalom.

Remény.

A reménység meg nem szégyenít.

Várjuk ama boldog reménységet és ama nagy Istennek és a mi megtartónknak a Jézus Krisztusnak dicsőséges megjelenését. Tit. 2: 13.

Tartsuk meg a mi reménységünknek tántorgás nélkül való vallását, mert igaz az, a ki ígéretet tett. Sid. 10: 23.

*94.

(Erős vár nekünk az Isten)

1. **Mit** miveljek bánatomban, Hol lelek vigasztalást? Leszegezve koporsóban Nyugszik ő, bút és sirást, Az elhervadt Énnekem hagyott, Sorsom árvaság, Életem pusztaság, Nincs ki járjon én velem!

2. Van, oh van nekem vezérem, Földi éjben égi fény, S Istenemet arra kérem, Éljen bennem a remény; S légyen fegyverem, Míglen megnyerem A nehéz csatát, Melly után az atyát És hazámat láthatom.

3. Sírva válok el tetőled Világ s földi lételem, Keresvén a temetőmet, Mellybe fektet Istenem. De él a remény, Hogy meglátlak én

Lelkem jobb fele S kikhez van lekötve Örök hűséggel szívem.

4. Azért bár ijeszt enyészet Életemnek végzetén, Nem halál, hanem az élet Van reményem, lesz enyém. Miként Jézusom, Feltámasztatom S oda felmegyek, Vele hol örülnek Hívei mint angyalok.

Kiséző énekek.

*95.

(*Krisztus az én életem*).

1. Síron innen életem Olyan mint az álom, Alig tűnt fel s ím közelg Dísztelen halálom.

2. Néha reggel elborúl Életemnek fénye, Néha délben, este hull Sírba sok reménye.

3. És ha számos éveken Elhaladtam végig, Sírnál nem mehettem el Nagyobb meszeségig.

4. Hátha még nem éltem itt Jézus szellemében, Nem fáradva közügyért Isten érdekében?

5. Hátha gyűjtve kincseket Molynak és világnak; Élve már meghaltam a Drága mennyországnak?

6. Ha családom hervadott, Társaim epedtek, Hit s reményem elfogyott S jobbak nem szerettek.

7. Akkor teljes életem Ollyan volt mint álom, Feltűnt búsan s elnyelé Dísztelen halálom.

8. Benn a sírban életem Titokteljes éjjel, Csak szeretet, hit, remény Oszlathatja széjjel.

9. Áll felette Jézusom Dicsőült személye, Benne Isten angyala Az élet reménye.

10. Túl a síron életem Valóságos élet, Nem szünetlen hervadás, Nem halál, enyészet.

11. Itt hagyom bár mindenem S nagy a veszteségem, Jól tudom hogy a halál Mégis nyereségem.

12. Távol itt, ah ott közel Állok Istenemhez, S színről színre látva őt, Üdv leszáll szivemhez.

13. Boldogító öntudat! Nála megtalálom, Kiktől itten elszakaszt Sírom és halálom.

14. Ott hazám és birtokom, Jézusom országa; Ott szivemnek teljesül Minden kívánsága.

15. Istenítő gondolat! Ott leszen lakásom, Hol örülnek angyalok, És él Messiásom.

16. Együtt, oh együtt leszünk Vele nem sokára, Ha eltelnek napjaink Az Úrnak szavára.

17. Együtt s boldogok leszünk, Hála Istenünknek! Hogy illy nagyszerű vigaszt Nyújt vérző szivünknek.

96.

(Bizom te benned szent Isten)

1. Mi a halál éjszakája? Uram szent igéd fáklyája Felderíti setéségét S elveszi a szív kétségét.

2. Csak a sátor bomladozik, Mellyben lelkem itt lakozik, Én mint halhatatlan lélek Örökkön örökké élek.

3. Szivem belső indulatja Méltóságomat mutatja, Örök életet remélni Kénytelen, mert kíván élni.

4. Uram, itt megismertelek, Jó atyámnak neveztelek: Ez is szóló bizonyágom, Hogy lesz halhatatlanságom.

5. Igéd is tesz bizonyágot, Hogy várhatok jobb világot, S ezt kétségbe sem hozhatom, Ha Jézus szavát hallgatom.

6. Oh örök élet reménye! Általad éltem ösvénye Megszépül s hittel látom már, Rám mennyben melly boldogság vár.

7. Ott lelek boldog sorsomra, Mellyet rendeltél számomra, Az igaz keresztyénségre, Következő idvességre.

8. Sok áldást árasztottál rám E földön is már szent atyám; Ha egem felhőkbe merült, Csak hamar tisztábbá derült.

9. Illyen folyása éltemnek, Már záloga reményemnek: Ha itt illy jó atyám valál, Meg nem emészthet a halál.

10. Jőjjön bár el véghatárom, Jó bizodalommal várom, Elhagyom a bűnt s inséget, Nyerek örök dicsőséget.

11. Bár itt, kik egymást szeretjük, Hívünket sírva temetjük; Majd mennyben összekerülünk S boldog sorsunkon örülünk.

97.

(A nap immár elenyészett)

1. A halál harcán nem félek, Mert mennyországba visz, Hol örökké azzal élek, Kiben itt lelkem hisz.

2. Testem, mely már kezd rothadni, Ám bár porrá leszen: Nem fog örökké rothadni, Szebb s dicsőbb fényt veszen.

3. Csak rút bűnért ne forduljon Lelkem esmérete; Ha Istennek élek, vajjon A sír rettenthet-e?

4. Akárhól érem végemet, Kész leszek elmenni, Annak, ki adta éltemet, Szabad azt elvenni.

5. Az Isten mindent bölcsen tesz S nem lehet mostoha, Magához akármikor vesz, Nem lesz korán soha.

6. Igéből megérthetem Mi a kegyes élet, Nem rettent ha azt követem, A végső ítélet.

7. Akkor ugyan elmaradnak Tőlem barátaim, Kik most sok örömet adnak, S szépítik napjaim.

8. Tőlük, kiknek barátságát Úgy szoktam hálálni, Mint éltem szép boldogságát, Nehéz lesz elválni.

9. De egykor ők is az égben Örvendeznek velem, Hol szebb tökéletességben Szívöket tisztелеm.

10. Ott szemem együtt láthatja A szentül élőket, Sem kor, sem hely nem oszlatja Egymástól el őket.

11. Ott én is társalkodhatom Velök új lélekkel, S az Úr felségét láthatom Dicsőült szemekkel.

12. Ott magát Jézust is látom, Ki most boldoggá tesz, S ez a mennyei barátom Örök-ké velem lesz.

98.

(Krisztus az én életem)

1. Várja bár holt testemet A föld setét boltja, Halhatatlan részemet Idő el nem oltja.

2. Túl a síron lelkemnek Vár dicsőbb hazája, S felségesebb életnek Nyílik szebb pályája.

3. Rettentsen bár a halál Borzasztó képében, Lelkem újulást talál Ama jobb életben.

4. Céliját földi pályámnak Akár meddig tette, Hiszek bölcs s jó atyámnak, Jómat számba vette.

5. Kiterjed ő hatalma A koporsón túl is, S nem szűnik meg irgalma, Ha lelkem kimúl is.

6. Sátora omolj le bár Romlandó testemnek, Edes remény oltja már Félelmét szívemnek.

7. Mulandó éltém végén Megdicsőíttetem, S a szentek örökségén Megelégttetem.

8. Előlem ott eltűnnek E föld inségei, És soha meg nem szűnnek A menny örömei.

99.

(Én Istenem benned bízom)

1. Nincs maradandó lakásunk, Isten! hanem csak szállásunk; Hálnak gazdagok, szegények, (Ifjak, vének), Erősek, nagyok, kicsinyek.

2. Sírba jutnak sok gyermekek, Akármelly szépek s kedvesek; És itt hagyják feleiket, Szüleiket, Kik bánják, siratják őket.

3. Uram, a szülőket oktasd, És azt velök meggondoltasd, Hogy te mindent jól kormányozsz, Ha bűt okozsz, Még az által is hasznot hozsz.

4. Ha a gyermekek kimúlnak, Nem vallnak kárt, boldogúlnak; A sok bűn kísértetétől, Veszélyitől Mentesek s földi inségitől.

5. A Jézus a gyermekeket Szereté s megáldá őket, S megmondta hogy szent országa, Gazdagsága, Ezeké is s boldogsága.

6. Nekünk arra ösztöneink A boldogúlt kedveseink, Hogy mi utánok vágyódjunk, S iparkodjunk, Hogy velek mennyben vigadjunk.

7. Segélj minket jó Istenünk, Szent országodat keresnünk: A hit, reménység, szeretet, Mellyre vezet Szent lelked, mennybe helyheztet.

8. A mi temetésünk földje, Az Úr veteményes kertje, A hívek, kik itt nyúgodnak, Feltámadnak, S a Jézussal országolnak.

9. Vigasztald, Uram, azokat, Kik siratják halottjokat, Szenteld s jobbítsd meg szívünket, Életünket, S vígy majd magadhoz bennünket.

100.

1. Krisztus te vagy életem, Nyereség halálom; Tőled el nem vétetem, A halál csak álom.

2. Az atya hajlékában Csendes nyugodal-
mat Lelek, a mennyországban Kivánt bő
jutalmat.

3. Majd meggyőzvén életemnek Sok bajos
inségét, Meglátom Istenemnek Fényes dicső-
ségét.

4. Erőmtől ha fosztatom És megáll szó-
lásom, Te légy Jézus biztatóm S vedd fohász-
kodásom.

5. Bár lelkem s gondolatom E testből el-
tűnnek, S minden érzékenységem Lassanként
megszűnnek:

6. Távozzék mégis tőlem A bú és félelem;
Mert az Úr levén velem, Vele lészen helyem.

7. Igy boldogúl elvégzem Pályafutásomat,
S Istentől mennyben vészem Örökös jussomat.

8. Hol Istennek örömmel Dicséretet mon-
dok, S ottan idvezítőmmel Vég nélkül vigadok.

101.

1. Már elmegyek az örömbé, Paradicsom-
nak kertébe, A boldogúltak helyébe.

2. E világon elvégeztem Mindent s bűnnek
megfizettem, Éltemet már letettem.

3. Megnyertem az Úr irgalmát, S elvettem
hitem jutalmát, Én lelkemnek nyugodalmát.

4. Lelkem az Isten kezében, Testem is nyug-
szik földében, De vagyok olly reménységben,

5. Hogy majd onnét feltámadok, És jobb életre juthatok, Mellyben lelkemmel vigadok.

6. Siess lelkem e városba, Számodra készült hazádba, Mennyei nyugodalmadba.

7. Nagy annak szép ékessége, Fénylik mint nap fényessége, Benne a jónak bősége.

8. Ott a nap, hold, nem szükséges, Maga fénye elégséges, Mert az Úrnál dicsőséges.

9. Nincsen abban erőtlenség, Nincsen fájdalom, betegség, Nincs megnyomorodott vénség.

10. Semmi bűn s rossz ott nem léssen, Az inség erőt nem vészen; A sírba senkit nem téssen. *Ott a mennyben*

11. És mindnyájan egyek leszünk, Egy drága jutalmat veszünk, Egy dicsőségben lesz részünk.

12. Az Istent minden szentekkel, A megboldogult lelkekkel, Örökké áldjuk énekkel.

13. Ő maga lesz idvességünk, Boldogságunk dicsőségünk, Vele mindörökké élünk.

14. Oh Jézusunk segélj minket, Hogy ha elérjük végünket, Nálad találjuk helyünket.

*102.

(Jézust el nem bocsátom)

1. **É**nekeljünk! ajkaink Elmerednek nem sokára, Bármilly izmos tagjaink, Majd le-

hullnak föld porára: Egyik estve, más korán, Elmegyünk egymásután.

2. Énekeljünk! mondjuk el Panaszinkat Istenünknek, Hadd könnyüljön a kebel S kínja sebesült szívünknek: Ki baját közölheti, Vigaszát meglelheti.

3. Énekeljünk! lelkeink Szálljanak az ég Urához, S tőle el ne váljanak Életünk ha kint, ha jót hoz: A ki szívből énekel, Egyesül öveivel;

4. S angyalokkal társalog, És az üdvezült karokkal, S szíve ha bár háborog Megküzd győzve a bajokkal: Ah! nyugodt csak az lehet S bízva mennybe az mehet.

5. Énekeljünk! adjuk át Néki elhunyt kedvesinket, Testünket is adjuk át S halhatatlan lelkeinket. Nála legyen mindenünk, Ő atyánk és Istenünk!

6. S újuljon meg énekünk Ama boldogabb hazában, Hol örök lesz életünk S leszünk azok birtokában, Kikért annyi könnyeket Hullatunk s szívünk eped.

A t e m e t ő b e n .

*103.

(*Elég immár*)

1. A sírhalom Kitarja ajtaját S a test le-
hull bele, S én gyászolom, Siratom alko-

nyát, Mert kedvesem fele Koporsóba vetette ágyát, Lerázta az élet igáját S keres eget.

2. S eget talál, Ki hitte Istenét S szívből szerette őt, Mert a halál Nem bántja életét, Nem adhat temetőt; Életre út ő e világból S vezet a bús síréjszakából Egekbe fel.

3. Vigasztalást Ha tán vár szívetek, E hit megadja azt! Feltámadás Legyen reményetek, Várjatok szebb tavaszt; Mert életünk, melly itt telet lát S elhervad, hisszük egy jobb hazát Égben talál.

4. Ne sírjatok Tehát reménytelen, Oh mélyen gyászolók! Ne váljatok El sok időre, nem Ez a ti sorsotok! Rövid idő — tenyérnyi pálya, Egész éltünk, míg feltalálja Szívünk felét.

5. Oh Istenem! Hivőknek Istene! Te mondod ezt nekünk! És én hiszem, Bár sírnak éjjele Van itt és könyezünk: Hogy én síromban nem maradok, Nálad hazát, atyát talállok: Hiszem Uram!

* 104.

(Keresztyének örvendjete)

1. Tovább már nem kísérhetünk! Tilt s vissza hi az életünk, Nyugodni fogsz alatt magán, A hosszú síri éjszakán.

2. Búsan zúg a halál szele, Reszket fájó szívünk bele, Reszket az élet fája, s száll Elted sírba, zúgásinál.

3. S a mint süllyed alább, alább, Szívünk nem bírja bánatát, Tele csordultig a pohár, Omol belőle gyász könnyár.

4. Omolj könnyár, te végadó, Azért, ki most elhervadó, Hajh! többet adnunk nem lehet, Odadnók bár az életet.

5. A föld elnyelte testedet, Ég befogadta lelkedet; Elvált e két hű jó rokon, De egy leend túl sírokon.

6. Mi is egyek leszünk veled, Ott vár reánk szebb kikelet, S szívünk habár itt megszakad, E hit s reményünk megmarad.

7. E hit s remény elég nekünk, Múlj el föld, nélkülözhetünk! Van égben szebb s örök hazánk, Van idvezítők s jó atyánk.

8. Ott vagy te már, ott szellemed, Már feltaláltad üdvödet; Oda míg elkisérhetünk, Isten veled! Isten velünk!

*105.

(Hangmérték: „Vzkrjšenj čekegme“)

1. Itt a gyászos óra | melly hív nyugovóra! |
Menni kell | Innen el | És elválni töletek | Ked-
vesek | Bár szakad záporként könnyetek, | Iste-
nem! | Légy velem! | Itt van s elnyel éjjelem.

2. Melly egy volt halálig, Test s lélek el-
válnak } Itt marad } Föld alatt } A mi tőle véte-
tett. Egeket } keres lelkem, üdvet s életet.
Testemen, } Lelkemen } Könyörülj én Istenem!

3. Az vigasztalásom: Lesz feltámadásom!
Jézusom! Krisztusom! Te ígérted s én hi-
szem, S e hitem Engem innen égbe felviszen.
Ott leszek Veletek, Kik híven szerettetek.

4. Halld meg esdő szónkat! } Nyisd fel ko-
porsónkat! } Majd azon } A napon } A mikor a
föld s az ég } Lánggal ég } S nem marad meg
csak a szent igéd. } Kér szívünk: } Légy ve-
lünk, } S végy magadhoz Istenünk!

*106.

(Már elmegyek az örömbé)

1. Ha éltünk céljára érünk, Mindnyájan
csak arra kérünk Istenünk: te légy vezérünk!

2. Készíts el a kimúlásra, Ébressz jóra s
vigyázásra, S tarts meg a feltámadásra!

3. Lelkünk egyesítsd Urával, Királyával,
Jézusával S éljünk szent vacsorájával.

4. Haláltól ha kezdünk félni, Taníts min-
den jót remélni S jámborúl szünetlen élni.

5. Gondot viselni lelkünkre, Minden cse-
lekedetünkre, Hogy ne szálljon bú végünkre.

6. Megbékülni elleninkkel, Jót miveln
feleinkkel, Lelkeinkkel, testeinkkel.

7. Végy, ah! végy aztán magadhoz, Istenünkhöz, jó atyánkhöz, Testvérinkhez, angyalokhoz.

8. Add hogy ott legyünk azokkal A zengedező karokkal, S megsiratott rokonokkal.

9. Istenünk hallgass meg minket, Teljesítsd hő kérelminket, S vedd magadhoz lelkeinket.

107.

1. Temessük el a testet már, Mellyet gyászos koporsó zár, S ha szomorít elválásunk, Vigasztaljon szent vallásunk.

2. Érzékeny szívek sírjátok, Elbucsúzik egy társatok, Véget ér földi futása, S a sír lesz teste szállása.

3. Föld, melly sokszor mostohája Valál, légy most hív dajkája, Nyugtasd kebledben csontjait, S felejtesd el volt bajait.

4. Sírhalmok virágozzatok, Szellők halkal suhogjatok Itt, hol olly testek pihennek, Melyek szolgáltak Istennek.

5. Fedje be már a setét bolt, Azt a mi por s halandó volt, Hagyjuk a földben rothadni, Míg egykor fel fog támadni.

6. Az utolsó ítéletre, Jobb s halhatatlan életre, Fel fog álmából serkenni S részt fog örök jókban venni.

4. 7. Szűnjék már bús siralmatok, Bánatos
szívek bízzatok! Mennybe elhunyt kedvestek-
kel Éltek majd dicsőbb lélekkel.

108.

1. E testet nyugvó ágyába Letesszük setét
sírjába, Mert ennek porba térése, A bölcs
teremtő végzése.

2. Bár most sírjában porrá lesz, Romlan-
dóságáról letesz, Midőn a nagy ítéletre Fel-
költetik új életre.

3. Itt, ember, itt szemlélheted, Mi legyen
földi életed, Sok búra, gondra s inségre
Halál következik végre.

4. Időnk sebes szárnyakon jár, Ránk örök-
kévalóság vár, S a millyen itten életünk, Ott
olyan bért remélhetünk.

5. Mindennek közel van vége, Múló a föld
dicsősége, S minden baj is mellytől félünk,
Csak addig tart míg itt élünk.

6. Bűnös, gondold meg magadat, Hagyd
félbe vétkes útadat: Hamar utolér a halál S
jaj neked, ha bűnben talál.

7. Itt a sírhalmok közt állván, Kiki ön-
magába szállván, Illyen fohászzkodást tegyen:
Uram, add jó végem legyen!

Több testek felett.

109.

1. Zárjuk el már e testeket, Hadd vegyék pihenésöket, Míg az alkotó Istennek Szavára fel nem serkennek.

2. Porrá kell lenni a pornak, Költözni kell a vándornak, Porrá lesznek hát e porok, S elköltöztek mint vándorok.

3. Szólt az öröknek Istene, Ki szólhatna hát ellene? Mihelyt ő int vagy csak akar, Oh hányat sírba nem takar.

4. De itt csak a sátort látjuk, A földbe csak azt bocsátjuk, A lélek az Istenhez tér, A hol örök életet nyer.

5. Az igaz hit világánál A híveknek halálánál Nincs félelem, nincsen kétség, A sírban nincsen sötétség.

6. Azért szívünk meg nem retten, Ha társaink együtt ketten, Vagy bár többen temettetnek; Mert új életre vitetnek.

7. Hagyjuk hát itt e hamvakat, Hadd aludják ki álmukat, S tanuljunk itt bölcseséget, Hogy érhessünk boldog véget.

110.

(Az én időm mint a szép nyár)

1. Oh halandó tekintsd, hol állsz! Lásd, hova szállsz! Előtted a megnyílt sír! Rejteke prédáját várja, S ím elzárja, Azt a kiért sok szem sír.

2. Sirjatok mind a sírókkal, Nagy jajszókkal, Ti kik most itt állotok, Tekintvén a sírhalmokra, Sorsotokra, Halandók vigyázzatok!

3. Ti is mind ez úton vagytok. Itt elhagytok Mindent a mi világi; Tőletek is elvétetnek Ez életnek Örömi és hívsági.

4. Itt utálattá lesz a szép, A sír letép Mind kórót, mind virágot; Úgy bánik a koldúsokkal, Mint azokkal, Kik bírnak sok országot.

5. Készüljete, kik ma éltek, S még nem lelték Illy tanító példákat; Elvégezni siessetek, Ne késsetek, Itt minden jó munkákat.

6. Igy ha eljő végórátok, Bár itt rátok, Akkor hűs földet szórnak, Lelketek jutalmat véssen S társa lészen A dicsőült tábornak.

